

๑

อดีต...แห่งความเจ็บปวดและบาดหมาง

เสียงสะท้อนให้ด้วยความเสียใจดังออกมาอย่างห้ามไว้ไม่อยู่ เมื่อเธอถูกบังคับให้เลือก มันเป็นเรื่องที่เธอเลือกยากที่สุดในชีวิต ตั้งแต่เล็กจนโต เธอไม่เคยขัดคำสั่งผู้เป็นบิดา ทว่าในวันนี้ เธอกำลังจะกลายเป็นลูกออกัสตัญญูที่ต้องเลือกระหว่างผู้ชายที่เธอรักกับบิดาผู้ให้กำเนิด

“คุณพ่อขา อย่าให้หนูต้องเลือกเลยนะคะ หนูรักคุณพ่อที่สุด คุณพ่อคือผู้มีพระคุณสำหรับหนู ถ้าหนูไม่มีคุณพ่อ หนูก็คงไม่สามารถเติบโตมาได้ แต่...พี่ยอดชนะคือผู้ชายที่หนูรัก”

ยอดธิดาสะท้อนให้อย่างเจ็บปวด เธอเลือกไม่ได้จริงๆ

“แกต้องเลือก! ระหว่างฉัน พ่อผู้ให้กำเนิด ดูแลแกอย่างดี กับไอ้กระจอกนั่น นักเลงไปวันๆ เตะต่อยไร้อนาคต ฉันบอกแกได้เลย อยู่กับมัน แกไม่สุขสบายเหมือนอยู่กับฉัน หากินกับการเป็นอันธพาลเตะต่อยอีกหน่อยมันก็คงจะเลี้ยงแกด้วยลำแข้ง และเมื่อถึงเวลานั้น แกจะมาคร่ำครวญให้ฉันสงสารคงไม่ได้หรอกนะ”

เจ้าล้วยอดชายเคঁนเสี่ยงลอดไรรพิน ดวงตาแดงก้ำ สันกรามบดเข้าหากันแน่น ไบหน้าที่มีร่องรอยตามวัยขมิงเครียด ดุจนน่ากลัว ใครๆ ในบ้านทราบกันดีว่าเจ้าล้วยอดชายนั้นดูขนาดไหน และหวังคุณยอดชิตามาก แต่ที่ไม่มีใครคาดคิดก็คือ ยอดชิตาจะกล้ำพาคณรักเข้ามาในบ้าน ทั้งที่รู้ว่าเจ้าล้วยอดชายกำลังมองหาคนที่เหมาะสมให้แก่เธอ ไม่ใช่หนักเลงเถื่อนแบบนี้

“ไม่ครับเจ้าล้วย ผมสาบาน ผมจะดูแลธิดาให้ดีที่สุด เท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะทำได้ ผมจะทำให้เธอมีความสุขที่สุด ถึงแม้ว่าคุณไม่ได้ร่ำรวยหากเทียบกับเจ้าล้วย แต่ผมก็จะไม่พาดิธาไปลำบาก ผมสัญญา”

“ฮ่าๆ ฉันอยากจะถูกยุ่น้ำลายใส่หน้าแกจริงๆ ดูแลลูกสาวฉันให้มีความสุขนั่นแหละ นักมวยที่รับจ้างเตะต่อๆไปวันๆ คงเลี้ยงลูกสาวฉันได้ดีหรอก”

คำดูถูกนั้นทำให้ยอดชนะก้มหน้าลงมองมือที่ประสานกันแน่นบนเข่า สันกรามบดเข้าหากันเมื่อได้ยินคำเหยียดหยามของเจ้าล้วยอดชาย ถึงแม้ครอบครัวของเขาไม่ได้ร่ำรวยเทียบเท่ากับเจ้าล้วยอดชาย แต่ก็ไม่ได้จนกรอบ อดมื้อกินมื้อ เขาจะไม่ทำให้ยอดชิตาลำบาก จะรัก จะดูแล ให้ดีที่สุด

“คุณพ่อคะ...ถึงแม้พี่ชนะไม่ได้มีมากจนรวยล้นฟ้า แต่หนูก็เชื่อว่าพี่ชนะรักหนูจริง เขาจะไม่ยอมให้หนูลำบาก แต่ถึงหนูจะลำบาก หนูก็ยอม เพราะหนูรักเขา หนูอยากให้คุณพ่อเข้าใจหนู และอวยพรให้หนู ได้ไหมคะ อย่าให้หนูต้องเลือกเลยคะ ทั้งสองคนสำคัญกับหนูมาก นะคะคุณพ่อ”

เจ้าล้วยอดชายมองลูกสาวที่เลี้ยงมาแต่อ่อนแต่ออก ด้วยความที่ยอดชิตาขาดมารดา เขาเลยพุ่มพักลูกน้อยคนนี้อย่างดี ทั้งรักทั้งห่วงพยายามหาคนดีๆ เพื่อที่จะดูแลเธอได้หากเขาไม่อยู่ ไม่คิดเลยว่าลูกสาวจะเลือกทางนี้ เลือกคนที่ต่ำต้อยกว่า เจ้าล้วยอดชิตาใจเข้าปอด เซ็ดหน้าขึ้นด้วยความหยิ่งผยอง หากยอดชิตาเลือกยอดชนะ ก็คงไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก

“ในที่สุดแกก็เลือกมัน ถ้าอย่างนั้นก็ไสหัวออกไปจากบ้านฉัน...ฉันจะ

คือเสียดว่าชาตินี้ฉันบาปหนา เลี้ยงลูกได้ไม่ดี ถ้าหากบังเอิญมาเจอกันก็ไม่ต้องทักทาย ให้ทำเหมือนตายจากกันไป ฉันไม่เคยมีลูกอย่างแก่!”

น้ำตาบุตรสาวไหลพราก มองบิดาอย่างอ่อนหวาน สะอื้นให้หลังได้ยินคำตัดขาดที่เจ็บปวดราวกับมีใครเอามีดกรีดหัวใจเธอ

“คุณพ่อขา หนูไม่อยากให้เป็นแบบนี้นะคะ หนูอยากดูแลคุณพ่อ อยากให้เราอยู่ด้วยกัน คุณพ่อเห็นแก่ความรักของหนูนะคะ ให้พี่ชนะได้ พิสูจน์ว่าเขารักหนู และดูแลหนูได้จริง อย่าผลักไสหนูออกจากชีวิตของคุณพ่อเลยนะคะ”

แก้มที่มีรอยเหี่ยวย่นกระตุกสั่น มองลูกสาวด้วยสายตาเจ็บปวด มุมปากเหี้ยมขื่นอย่างดูถูก

“ความรักที่กินไม่ได้ ความรักที่ไม่ทำให้แก่อิ่มท้อง แล้วมีเธอผู้ชายอย่างมันจะไม่เห็นแก่เงินทอง ลองให้แกหมดตัวสิ ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่ามันจะเลี้ยงแก่ได้สักกี่น้ำ”

เจ้าสัวคำรามลั่น มือที่โพล่หลังเอาไว้บีบเข้าหากันแน่น เมินหน้าหนี ไม่อยากให้เห็นตัวเองใจอ่อนกับภาพบุตรสาวที่ร่ำไห้บีบจะขาดใจ

“คุณพ่อขา หนูขอร้อง หนูไม่อยากให้เราแยกจากกัน หนูอยากดูแลคุณพ่อ อยากให้เราสามคนได้อยู่ร่วมกัน”

“แต่แกต้องเลือก!” เจ้าสัวยอดชายตวาดลั่น

ยอดธิดาสะอื้นจนตัวโยน น้ำตานองหน้า

“ความรักที่คุณพ่อมีให้หนู...หนูซาบซึ้งที่สุด แต่คุณพ่อลืมบางอย่างในชีวิตไป ความสุข หนูอยากได้ความสุขมากกว่าเงินทองที่คุณพ่อหามาให้ หนูเสียอีก สิ่งที่คุณพ่อต้องการคือคุณพ่อ”

คำพูดนั้นเปรียบเหมือนมีดกรีดหัวใจคนเป็นพ่อ ตลอดเวลาที่ทำงานหนักก็เพื่อให้ลูกสาวได้อยู่ดีกินดี ไม่คิดเลยว่ายอดธิดาจะคิดแบบนี้ เจ้าสัวกลักรลั่นความเจ็บปวด ตะโกนเสียงกร้าว

“ไสหัวออกไป! ในเมื่อแกเลือกมัน ก็ไม่ต้องนับถือกันอีก ฉันจะถือว่า

ฉันไม่เคยมีลูกที่เลวอย่างแก ออกไป! ฉันบอกให้ออกไป!”

ยอดชนะมองแผ่นหลังกว้างของเจ้าสัวยอดชายด้วยความเสียใจ เขารู้ดีว่าคนเป็นพ่อเจ็บปวดเพียงใด เขาไม่ได้อยากให้เห็นเรื่องมันลงเอยแบบนี้ เพียงแค่อยากให้เห็นเจ้าสัวมีโอกาสเข้างาน โอกาสที่เขาจะได้พิสูจน์ตัวเองว่าเขารักและจริงใจกับยอดธิดาบุตรสาวของท่านจริงๆ ไม่ใช่เงินทองอย่างที่ท่านกล่าวหาเขาอยู่ในตอนนี้ ยอดชนะก้มลงกราบแทบเท้าเจ้าสัวยอดชายอย่างเสียใจ

“ผมขอโทษที่ทำให้ท่านเสียใจ แต่ผมรักลูกสาวท่านจริงๆ และผมขอสาบานเลยว่า ผมจะทำให้ยอดธิดามีความสุขที่สุด หากท่านจะโกรธและเกลียดใครสักคน ก็ขอให้ผมเถอะ เห็นใจพวกเราสองคนด้วยนะครับ”

ยอดชนะเอ่ยเสียงสั่น พยายามอ่อนวอน เพราะไม่อยากให้พ่อกับลูกต้องมาโกรธเกลียดกัน

“จำคำฉันไว้! ต่อให้ลำบาก ชมซานกลับมาหา ฉันก็จะไม่มีวันใจอ่อน ฉันทำบุญให้หมา มันยังรู้คุณคนมากกว่าลูกอย่างแกเสียอีก ต่อให้ฉันตายก็ไม่ต้องมาเผาผี ตัดขาดกันไปเลย ออกไป! ฉันบอกให้ออกไป!”

เจ้าสัวยอดชายคำรามลั่น ภายหน้าลั่นสะท้านเพราะแรงโทสะ น้ำตาแห่งความเสียใจไหลริน ไม่แม้แต่จะหันไปมองบุตรสาวที่ร่ำไห้ด้วยความเสียใจที่สุดในชีวิต

ยอดชนะเห็นแล้วอยากเดินออกไปจากชีวิตยอดธิดา อยากให้พ่อลูกได้อยู่กันพร้อมหน้า แต่ความรักที่เขาทำให้ยอดธิดามันก็ไม่ได้น้อยกว่าเจ้าสัวยอดชายสักนิด

เขามองหน้าหญิงคนรัก แล้วเอื้อมไปจับมือเล็กของเธอมากุมเอาไว้ พยักหน้าเป็นเชิงบอกให้เธอลุกขึ้น ยอดธิดามองบิดาอีกครั้งอย่างอาลัยอาวรณ์ ก่อนกวาดตามองรอบบ้านที่เธอเกิดและเติบโตขึ้นมา มีทั้งความรัก ความเอ็นดูของมารดา มีความสุขมากมาย เธอไม่อยากจากบ้านหลังนี้ไป ด้วยรู้ดีเต็มหัวใจว่าหากก้าวออกไปแล้ว เธอคงไม่มีโอกาสได้กลับมาเหยียบ

ที่นี้อีก

“คุณพ่อขา หนูขอโทษ”

ยอดธิดารำให้ปืมจะขาดใจ น้ำตาไหลอาบสองแก้ม มือเล็กบีบมือหนาของยอดขณะเอาไว้แน่นอย่างต้องการกำลังใจ และเหมือนชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกายจะรู้ มือหนาบีบกระชับตอบรับ ก่อนจะตัดใจเดินจูงมือยอดธิดาออกไปจากเขตรั้วบ้านหลังใหญ่

เพียงแค่นั้นสายตา ร่างหนาที่สิ้นสะท้านก็ก้มศีรษะลงต่ำ ไร้ซึ่งความถือดี น้ำตาลูกผู้ชายรินไหลอาบสองแก้ม ดวงตาเจ็บปวดหันไปมองยังทางที่คนทั้งคู่เดินออกไป มือที่สิ้นไหวยกขึ้นหมายจะเรียกให้บุตรสาวกลับมา แต่ทิวี่ที่คำบอกตเสียงเรียกเอาไว้

ภาพบุตรสาวในอดีตย้อนกลับมา เสียงหัวเราะ เสียงร่ำไห้ เล่นสนุกสนานในบ้านหลังนี้ ต่อไปนี้จะไม่มียีกแล้ว เจ้าสัวยอดชายสะอื้นให้อย่างไม่อ้าย ทำโหมะ...ทำโหมะยอดธิดาถึงได้โง่หนัก ไอนักมวยกระจอกนั้นไม่มีทางมอบความสุขสบายเหมือนที่เขามอบให้บุตรสาวนับตั้งแต่ลืมตาดูโลกได้

ร่างหนาทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างหมดแรง ก็ดี! ในเมื่อยอดธิดาเลือกคนแบบนี้ เขาก็จะรอดูว่าไอนักมวยกระจอกนั้นมันจะไปได้สักกี่น้ำ ไม่นานยอดธิดาก็คงชมชานกลับมาหาเขา

ดวงตาแดงกำของเจ้าสัวยอดชายลุกวาว ใบหน้าที่มีริ้วรอยตามวัยเซิดสูง เมื่อถึงเวลานั้น ยอดธิดาจะได้อู้ว่าไม่มีใครรักเธอได้มากเท่ากับพ่อคนนี้ และไอนักมวยนั้นมันก็คงไม่มีโอกาสได้อยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไป

นับตั้งแต่่นั้นมา ชาวคราวของยอดชณะกับยอดธิดาก็ลอยเข้าหุเจ้าสัวยอดชายทุกวัน เพราะเจ้าสัวยอดชายสั่งให้คนไปสืบข่าวลูกสาวอย่างต่อเนื่อง จนทราบว่ายอดชณะแข่งขันได้แชมป์หลายสมัย ชื่อเสียงเริ่มโด่งดัง และเปิดโรงเรียนสอนต่อยมวยของตัวเอง

ค่าย ย. ยอดยิมของยอดชณะไปได้ดี เจริญรุ่งเรือง เขาส่งนักมวยใน

ค่ายไปแข่งขันในรายการต่างๆ และเป็นแชมป์หลายต่อหลายคนจนเป็นที่กา
 รันตีว่า ถ้านักมวยมาจากค่าย ย. ยอดยิม ต้องได้แชมป์กลับไปทุกครั้ง

ถึงกระนั้นความโกรธที่มีต่อยอดธิดากับยอดชนะก็ยังไม่เสื่อมคลาย
 ยอดธิดาไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าบ้านได้อีกนับตั้งแต่วันที่ก้าวเท้าออกไป
 แต่ทุกวันอาทิตย์เธอจะนำของมาเยี่ยมบิดา และฝากไว้กับสิดา

“ป้าสิดาจำ หนูฝากคุณพ่อด้วยนะคะ ช่วงนี้หน้าฝน อากาศชื้น
 คุณพ่ออาจไม่สบาย หออะไรอุ่นๆ ให้คุณพ่อกินนะคะ ชาตินี้หนูคงไม่มี
 วาสนาได้ดูแลท่านอีกแล้ว”

สิดามองหน้าคุณหนูของนางด้วยความสงสาร ความรักมันห้ามกัน
 ไม่ได้ นางเป็นแค่คนรับใช้คนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีอำนาจไปแสดงความคิดเห็น
 หรือแนะนำอะไรใครทั้งสิ้น ได้แต่มองคุณหนูที่นางเลี้ยงมาด้วยความสงสาร
 คนเป็นพ่อที่ฐิธูแรงนัก ส่วนคนเป็นลูกเห็นไม่เถียง ไม่ดื้อ แต่ก็ใจแข็งสุดใจ

“ไม่ต้องห่วงนะคะคุณหนู ป้าจะดูแลคุณท่านให้อย่างดี แต่คุณหนู
 ก็อย่าลืมดูแลตัวเองบ้างนะคะ ผอมไปตั้งเยอะ”

ยอดธิดายิ้มอ่อน ยามที่นึกถึงสาเหตุที่ทำให้ตัวเองผอม เธอกินอาหาร
 ไม่ค่อยได้ กินอะไรนิดหน่อยก็อาเจียนออกมา ดีที่ยอดชนะพยายามสรรหา
 ของกินมาให้เธอทุกวัน ไม่ว่าเธออยากกินอะไร เขามักจะรีบไปซื้อมาให้
 ให้ หรือไม่ก็ขับรถไปซื้อเอง

“ป้าสิดาขา ตอนนี่หนูกำลังท้อง ที่ผอมนี่ก็เพราะแพ้ท้องมาก แต่
 พี่ชนะก็หาของมาบำรุงหนูมากมายเลยคะ ไม่ยอมให้หนูแต่งงานบ้านหรือ
 งานอะไรทั้งสิ้น ตอนนี้ได้แต่กินกับนอนอย่างเดียว ดูไร้ประโยชน์สินที”

ยอดธิดาเอ่ยด้วยสีหน้าเปี่ยมความสุข มองสิดาที่หน้าตาคลอ ยิ้มอย่าง
 ยินดีกับเธอ สองมือของนางจับมือเล็กของยอดธิดาแน่น

“โธ! แม่คุณของป้า คุณท่านได้ยินคงยินดีไม่น้อย คุณหนูพยายาม
 ทานอาหารให้ได้เยอะๆ นะคะ เตี่ยวคุณหนูตัวน้อยๆ ในท้องจะไม่แข็งแรง
 ถ้าทานไม่ได้ให้ทานทีละนิด แต่ให้ทานบ่อยครั้งขึ้น”

คำพูดของสีดาทำให้รอยยิ้มของคนฟังเลือนหาย สีหน้าเศร้าสร้อย
ขึ้นทันตาเห็น เมื่อนึกถึงคนเป็นบิดา

“หนูก็อยากให้เป็นแบบนี้ แต่ท่านคงไม่ดีใจหรอกค่ะ ท่านเกลียด
หนูไปแล้ว”

“ไม่เอาค่ะ อย่าคิดอะไรแบบนี้ คุณท่านเป็นคนมีทูลี ปากหนัก
คุณหนูพยายามมาหาคุณท่านบ่อยๆ เดี่ยวคุณท่านก็ใจอ่อน ยิ่งพาหลาน
มาหา ป้าเชื่อว่าคุณท่านไม่ใจแข็งกับหลานหรอกค่ะ”

คำปลอบใจนั้นกระทบหัวใจของยอดธิดาอย่างแรง น้ำตาหญิงสาว
ไหลรินอาบแก้ม ยิ้มเศร้า เธอรู้ดีทีเดียวว่าสีดาแค่ปลอบใจเธอเท่านั้น ไม่มี
วันที่คนเป็นบิดาจะอภัยให้เธอแน่

“ฝากบอกคุณพ่อว่าหนูคิดถึง แล้วหนูจะมาใหม่ นะคะ”

ยอดธิดาเดินกลับออกไปอย่างอาลัยอาวรณ์ หากเพียงแต่หญิงสาว
เงยหน้าขึ้นไปยังชั้นสองของบ้านละก็ เธอก็จะเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนมองเธอ
ด้วยความคิดถึงไม่แพ้กัน

เจ้าสัวยอดชายยกมือขึ้นเหมือนจะเรียกให้บุตรสาวกลับมา แต่มีมือ
ก็หยุดชะงักกลางอากาศ ริมฝีปากเริ่มเข้าหากันแน่น ริมฝีหลังหนีภาพนั้น
กลัวตัวเองจะใจอ่อน ไม่นานเสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น ก่อนที่สีดาจะเดิน
เข้ามานั่งกับพื้น และวางอะไรบางอย่างตรงหน้าเจ้าสัวยอดชาย

“คุณท่านคะ คุณหนูฝากอาหารมาให้ค่ะ และฝากบอกให้สีดาดูแล
คุณท่านอย่างดี ช่วงนี้หน้าฝน ให้หาอะไรอุ่นๆ ให้คุณท่านทาน ดูลิคะ
คุณหนูยังเป็นห่วงคุณท่านมากนะคะ”

“หยุดสีดา! ไม่ต้องพูดอะไรอีก ถ้ามันห่วง มันรักฉัน มันคงไม่เลือก
ไปอยู่กับไอ้หนักเลงนั่นหรอก”

“แต่คุณท่านคะ...”

สีดาหยุดพูดเมื่อสบตาดูกร้าวของเจ้าสัวยอดชาย

“ฉันบอกก็ครั้งแล้ว อย่าเอ่ยชื่อมันในบ้านฉัน”

“คุณท่านเจ้าขา เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว พอไม่มีคุณหนู บ้านหลังนี้เสียบเหงานัก คุณท่านให้อภัยคุณหนูเถอะนะคะ”

ลิตาเอ่ยเสียงสั้น ทุกครั้งที่มีโอกาสได้คุยกับเจ้าสัวยอดชาย นางมักจะขอร้องเช่นนี้เสมอ

“ฉันไม่มีลูกอย่างมัน”

“แต่คุณท่านคะ...”

เจ้าสัวยอดชายหาได้สนใจฟังไม่ เขาหันหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่อยากฟังในสิ่งที่ลิตากำลังจะกล่าวออกมา

“เอาของสกปรกนั้นออกไปด้วย ฉันไม่กินของของมัน”

ลิตาน้ำตาซึม สงสารทั้งเจ้าสัวยอดชายและยอดธิดา คนหนึ่งก็ทูลมาก ในฐานะที่เป็นบิดา เป็นผู้ใหญ่กว่าแต่ไม่ยอมโอนอ่อน อีกคนหนึ่งก็เลือกตามหัวใจต้องการ หมั้นรับใช้หยิบอาหารที่ยอดธิดาฝากมาให้คนเป็นพ่อมาถือเอาไว้ แล้วเดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้เจ้าสัวยอดชายยืนกัดฟันแน่น แต่ถึงอย่างไรหัวอกคนเป็นพ่อก็คิดถึงลูกสาวเหลือเกิน

จากวันเป็นหนึ่งสัปดาห์ หนึ่งเดือน จวบจนยอดธิดาให้กำเนิดลูกชาย ความยินดีมีเต็มเปี่ยม นี่คือลูกคนแรก หลานคนแรก และเธอก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ถ้าบิดาของเธอได้เห็นหน้าหลาน ความโกรธที่มีอยู่จะเลือนหายไป

ยอดชนะมองภรรยาอุ้มลูกน้อยลงจากรถ ทุกครั้งที่มองเธอ เขารู้สึกถึงความพิศเติมหัวอก แต่ความรักที่มีต่อเธอทำให้เขายอมเห็นแก่ตัว เห็นแก่ความรักของตัวเอง

“พี่ชนะ ฉันเชื่อว่าถ้าคุณพ่อได้เห็นหน้าหลาน ท่านจะต้องหายโกรธเราแน่”

รอยยิ้มยินดีทั้งดวงตาและสีหน้าทำให้ยอดชนะพูดไม่ออก สงสารคนเป็นภรรยาอย่างเหลือเกิน เขารู้คำตอบดี เพราะถ้าเจ้าสัวยอดชายจะหายโกรธ คงหายตั้งแต่วันที่รู้ว่ายอดธิดาตั้งครรภ์ ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลย

มาจนปีกว่าเช่นนี้

“จ๊ะ”

ยอดชนะตอบสั้นๆ แล้ววางร่มบังแดดให้ภรรยาและลูกน้อยที่อยู่ในอ้อมแขนของเธอ ตัวเขาจะโดนแดดร้อนแค่นั้นก็ช่างมัน ชายหนุ่มมักดกวิ่งหน้าบ้านสองครั้ง มองเข้าไปด้านในอย่างรอคอย ไม่นานสีตาก็เดินออกมาอย่างเร่งรีบ ด้วยรู้ว่าใครเป็นคนที่กอดกริ่งเรียก รอยยิ้มและแววตาคงยินดี ผุดขึ้นยามที่มองทารกน้อยในอ้อมแขนของยอดธิดา

“โธ่! คุณหนูน้อยยังเล็กอยู่เลย คุณหนูพาออกมาตากแดดตากลมทำไมคะ”

ยอดธิดายิ้มอ่อน มองทารกน้อยในอ้อมแขนด้วยความรัก

“หนูอยากให้คุณพ่อได้เห็น หากท่านเห็นหน้าตายอชต์ เอ้อ... ลูกของหนูชื่อเล่นชื่อยอชต์ หรือเรียกตายอดก็ได้ค่ะ พ่อเขาชอบเรียกตายอด ส่วนหนูอยากให้ชื่อยอชต์ เพราะมันเป็นชื่อเดียวกับสิ่งที่คุณพ่อชอบ” น้ำเสียงตอนท้ายสิ้นเครือเล็กน้อย น้ำตาลล่อเมา

“แม่คุณของสีดา”

คนที่เลี้ยงยอดธิดามาแต่เล็กมองคุณหนูที่นางรักพร้อมกับน้ำตาลล่อหน่วยเช่นกัน

“วันนี้คุณท่านอยู่บ้านพอดี เข้าไปข้างในกันดีกว่าคะคุณหนู ถ้าคุณท่านได้เห็นหน้าคุณยอชต์ ท่านจะได้หายโกรธ”

“ใครอนุญาตให้มันสองคนเข้ามาในบ้านฉัน!”

ยังไม่ทันที่สีดาจะกล่าวจบด้วยซ้ำ เสียงกร้าวก็ดังลั่น พร้อมกับที่เจ้าสัวยอดชายปรากฏตรงหน้า สีหน้าและแววตาแข็งกร้าว

ยอดธิดาทำใจกล้า ส่งยิ้มซิดเซียวให้คนเป็นบิดา

“คุณพ่อขา หนูพาทายอชต์มา...”

“สีดา! ไล่พวกมันออกไป!”

เจ้าสัวยอดชายตะโกนเสียงดังลั่น ไม่มองหน้าคนเป็นลูกเป็นหลาน

แม่แต่น้อย

“เจ้าลั้วครับ ธิดากับผมตั้งใจพาหลานมาให้เจ้าลั้วขริบผมให้”

“ใครเป็นหลานนั้น! ฉันไม่มีลูก ไม่มีหลาน รู้ไว้ซะ!”

คำตัดขาดนั้นทำให้ยอดธิดาน้ำตาไหลพราก มองบิดาอย่างอ่อนวอน เวลาผ่านไปเนิ่นนาน แต่ทำไมบิดาของเธอถึงยังไม่ยอมยกโทษให้

“ถึงคุณพ่อจะตัดขาด หรือไล่หนูสักกี่ครั้ง หนูก็จะมาหาคุณพ่อแบบนี้ทุกวัน จะมาจนกว่าคุณพ่อจะหายโกรธ”

“ฉันไม่อยากเห็นหน้าแก ไปแล้วก็ไปให้ลับ อย่าคิดจะเอาไอ้เด็กที่มีเลือดนักเลงเตอะต๋อยไปวันๆ มาบอกว่าเป็นหลานนั้น เพราะฉันจะไม่ยอมรับมันแน่นอน”

“คุณพ่อ!”

ยอดธิดาร้องเรียกด้วยความเสียใจ ยิ่งเห็นบิดาหมุนกายกลับเข้าไปในบ้านอย่างไม่ไยดีก็ยิ่งสะอื้นให้

ยอดขณะที่ยืนอยู่ใกล้เดินเข้ามาโอบประคองอย่างปลอบโยน

“อย่าร้องธิดา วันนี้ท่านไม่ให้อภัยเรา วันหน้าเราก็มาอีก พี่สัญญาเราจะช่วยกันทำให้เจ้าลั้วหายโกรธเราให้ได้”

คำสัญญาที่ปลายเสียงสั่นทำให้ยอดธิดาเงหน้าขึ้นมอง น้ำตาไหลพรากด้วยความรู้สึกตื่นตัน เธอตัดสินใจไม่ผิดเลยที่เลือกยอดขณะ เขาไม่เคยทำให้เธอลำบาก ไม่ว่าทางร่างกายหรือจิตใจ จริงอยู่ แม่ฐานะของยอดขณะจะเทียบบิดาของเธอไม่ได้ แต่ก็สามารถเลี้ยงดูเธอกับลูกได้อย่างสบาย

“ธิดากลับเหลือเกิน วันหนึ่ง หากธิดาไม่อยู่บนโลกใบนี้ คุณพ่อจะโกรธจะเกลียดตายอชต์ไปด้วย”

“ไม่เอาน่าธิดา อย่าพูดแบบนั้น พี่ไม่ชอบฟังเลย”

ยอดขณะปรามด้วยความใจหาย

“จริงค่ะ คุณหนูอย่าพูดอะไรแบบนั้นลึคะ คุณท่านนะไม่ได้ใจแข็ง

เหมือนช่วงแรกแล้วละ ก่อนนอนป่าเห็นคุณท่านแวะไปห้องคุณหนูทุกคืน คุณท่านคิดถึงคุณหนูนะคะ เพียงแต่ทิวี่ของคุณท่านยังมีมาก ทำให้แสดงความรู้สึกที่ตรงข้ามกับใจ

“คุณหนูเคยได้ยินไหมคะ น้ำหยดลงหินทุกวัน หินมันยังกร่อน นับประสาอะไรกับหัวใจของคนคะ พาคุณยอร์ชตามที่นี่ทุกครั้งที่มีโอกาส คุณท่านได้เห็นความน่ารักน่าชังของคุณยอร์ช ความโกรธที่ตกตะกอนในใจก็จะเลือนหายไป”

“แล้วถ้ามันไม่เลือนหายไปละคะ หนูคงต้องตายไปพร้อมกับความผิดบาปในครั้งนี้”

“ไม่เอา! เราไม่พูดเรื่องนี้ดีกว่า ผมกลับก่อนนะครับป่าสิดา วันหลังพวกเราจะมาอีก”

ยอดชนะรีบยกมือไหว้หญิงสูงวัย แล้วเดินโอบประคองภรรยา กับลูกน้อยกลับไปที่รถยนต์ซึ่งจอดอยู่ไม่ไกล ทั้งคู่ไม่เห็นว่ามีสายตาของใครคนหนึ่งที่ซ่อนตัวอยู่หลังผ้าม่าน มองตามทั้งคู่ขึ้นรถและจากไปด้วยความอาลัย

เจ้าล้วยอดชายถอนหายใจสะอื้น เก็บความเจ็บปวดไว้ในอก เช็ดไบน้ำขึ้น พร้อมกับคำพูดที่พูดกรอกหูตัวเองทุกวันนี้ นั่นคือ ท่านไม่ผิด

ผู้คนที่อาศัยอยู่ละแวกนั้นมักเห็นหญิงสาวคนหนึ่งอุ้มลูกน้อยไว้ในอ้อมแขน ยืนอยู่หน้าบ้านหลังใหญ่จนชินตา บางคนอยากรู้ บางคนก็ไม่อยากรู้ ไม่สนใจ เพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง จากสัปดาห์เป็นเดือน หญิงสาวคนนั้นไม่เคยหยุดมา ไม่เคยท้อใจ สิดาเดินมาหน้าบ้านอย่างรู้เวลา ยิ้มหน้าบาน เมื่อเห็นคุณหนูตัวน้อยที่ยอดธิดาอุ้มไว้

“คุณหนูยอร์ชของป่าสิดา มาละ ขอป่าอุ้มหน่อยนะคะ”

ยอดธิดายิ้มพร้อมกับส่งลูกน้อยวัยเลยหนึ่งขวบมาไม่กี่เดือนให้สิดา ซึ่งอุ้มด้วยความรักใคร่

“คุณหนูยอซต์หน้าตาน่าขังเซียวคะ โตขึ้นต้องหล่อแน่”
คนโดนชมว่าหล่อยิ้มแต่ ทำให้คนมองหัวเราะอย่างสุขใจ

“ป้าสีดาคะ คุณพ่ออยู่ไหนคะ”

รอยยิ้มของสีดาค่อยๆ เลือนหาย มองคุณหนูของนางอย่างเห็นใจ ผ่านมาสองปีแล้ว แต่เจ้าสัวยอดชายก็ยังไม่ยอมใจอ่อน นางสงสารยอดธิดา เหลือเกิน และภาวนาย่าให้ยอดธิดาทำอถอยเลย

“อยู่ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นหนูฝากซุ๊ปไก่ตุ๋นให้คุณพ่อด้วยนะคะ”

สีดามองสิ่งที่ยอดธิดายื่นให้ สีหน้าเศร้าสลด

“ถึงรู้ว่าคุณพ่อไม่ทาน แต่หนูอยากทำมาให้ค่ะ ไม่ต้องห่วงนะคะ ป้าสีดา ถ้าคุณพ่อให้เท่านี้ก็ไม่ใช่ไร หนูชินแล้วค่ะ”

หญิงสูงวัยน้ำตาขัง ก้อนสะอื้นขึ้นมาจุกที่ลำคอยามมองคุณหนูที่นางรัก ทำไมนะ ทำไมสองพ่อลูกที่รักกันมากต้องมาหมางใจกัน

“คุณหนูอย่าเพิ่งท้อนะคะ อีกไม่นานหรอก ป้าเชื่อว่าคุณท่านจะต้องใจอ่อน”

ยอดธิดายิ้มบางๆ นัยน์ตาเศร้า ยกมือขึ้นรับลูกน้อยที่เฝ่เข้าหาเธอด้วยความติดแม่

“ไม่หรอกคะ หนูไม่ท้อแน่นอน ต่อให้ต้องขอโทษคุณพ่อตลอดชีวิตของหนู... หนูก็ยอม แค่อยากให้คุณพ่อเมตตาตาดายอซต์บ้าง”

“คุณยอซต์หน้าตาน่าเอ็นดูขนาดนี้ คงจะช่วยทำให้คุณท่านใจอ่อนได้ในไม่ช้าหรอกค่ะ”

“หนูก็หวังเช่นนั้น”

ยอดธิดาเปรยออกมาด้วยความหวัง สายตามองไปยังตัวบ้าน อันเป็นตำแหน่งห้องนอนของเจ้าสัวยอดชาย ผู้เป็นบิดา รอยยิ้มแย้มอย่างอ่อนโยนถึงแม้ไม่ได้เห็นหน้า แค่เห็นห้องนอนของบิดา เธอก็มีความสุขแล้ว

จู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกวูบ เซเหมือนจะล้ม ดีที่สีดาประคองไว้ได้ทัน

“คุณหนูเป็นอะไรคะ!” สีดาร์ร้องถามอย่างเป็นทางการ สีน้าร์อ้อนรน
 “ไม่ได้เป็นอะไรหรอกค่ะ ช่วงนี้หนูเพลียๆ ทานอาหารไม่ค่อยลงค่ะ”
 “ตายจริง! คุณหนูเข้าไปนั่งในบ้านก่อนเถอะค่ะ”

แม่บ้านสูงวัยประคองยอดธิดา พยายามจะพาเข้าไปในบ้าน แต่หญิง
 สาวขึ้นตัวไว้

“ไม่ดีหรอกค่ะ ถ้าคุณพ่อมาเห็นเข้าคงเกิดเรื่อง”

“แต่คุณหนูจะเป็นลมณะคะ คุณท่านคงไม่ใจร้ายใจดำถึงกับปล่อยให้
 ลูกตัวเองล้มลงไปต่อหน้าต่อตาหรอกค่ะ มาเถอะค่ะ มานั่งพักสักครู่ เราไม่
 ได้เข้าไปในบ้านสักหน่อย แคะนั่งที่เก้าอี้หน้าบ้านเท่านั้นเอง”

พุดจบ สีดาร์ก็ประคองเชิงบังคับให้ยอดธิดาเดินตามตัวเองมา หญิง
 สาวหัวใจอ่อนวาบไปทั้งดวง เมื่อได้เข้ามาสู่อาณาเขตบ้านหลังใหญ่ บ้านที่เธอ
 เติบโตมาแต่เด็ก เธอนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กสีขาวที่ทำเป็นลวดลายดอกไม้
 ตอนนี้อยอดผาฏุกสีดาแย่งไปอุ้ม เพราะกลัวว่าเธอจะเป็นลมแล้วพานพา
 ยอดผาล้มไปด้วย

“ป้าสีดาอุ้มตายอช้ตนานๆ จะเมื่อยเอานะคะ น้ำหนักไม่ใช่หน่วย
 ปล่อยเดิน ปล่อยคลานก็ได้ค่ะ ให้เล่นดินเสียบ้าง ภูมิคุ้มกันจะได้มีเยอะๆ
 ที่สำคัญจะได้เป็นคนติดดิน”

สีดาปล่อยเด็กน้อยลงบนสนามหญ้าสีเขียว เพียงแค่ได้แตะพื้นหญ้า
 ยอดผาก็คลานเล่นไปทั่ว เจอที่สูงหนอยก็เกาะยึนเล่นอย่างสนุกสนาน ส่ง
 เสียงกรี๊ดกร๊าดอย่างถูกใจเป็นระยะ นางมองอยู่สักพักจนแน่ใจว่าไม่มีอะไร
 นำเป็นห่วง จึงเดินมานั่งข้างยอดธิดา มองไปหน้าอิดโรยของคนทีนางรักและ
 เลี้ยงดูมาอย่างดี

“คุณหนูหน้าซีดมาก ผอมลงด้วย ไปหาหมอบ้างนะคะ”

ยอดธิดายิ้มอ่อน เอื้อมไปจับมือของสีดาเอาไว้

“หนูไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ แค่เพลียเท่านั้นเอง”

คิ้วของคนฟังขมวดมุ่น มองคู่สนทนาอยู่นาน ก่อนตัดสินใจถาม

“คุณยอดชนะดูแลไม่ดีเธอคะ ใช้ทำงานหนักหรือเปล่า”

ยอดธิดาหัวเราะเบาๆ สายหน้าไปมา

“รายนั้นแทบไม่ให้นุหุหิบจับอะไรเลยคะ ที่บ้านเราไม่ได้ลำบากอะไรเลย มีกินมีใช้ เพียงแค่ว่าไม่ได้มีเท่าคุณพ่อเท่านั้นเอง ป้าสีดาไม่ต้องกลัวหนูลำบากหรอกคะ”

สีดาถอนหายใจอย่างโล่งอก พลังเหลือบไปมองคุณหนูตัวน้อยก่อนตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ

“คุณยอชต์! คุณยอชต์ไปไหนแล้ว”

ได้ยินคำพูดของสีดา ยอดธิดาจึงหันไปมองหาลูกชายตัวน้อย แล้วพลันใจหายวาบ เพราะไม่เห็นลูกน้อยคลานเล่นที่สนามหน้าบ้าน หญิงสาวรีบตามหาลูกน้อยทันที ไม่ต่างจากสีดาที่วิ่งลิ้มแก้ ตามหาคุณหนูตัวน้อยของนาง

...

เจ้าล้วยยอดชายชะงัก มองเด็กตัวอ้วนจ้ำม่ำ น่ารัก ที่คลานเล่นอย่างสนุกสนานอยู่กลางสนามหญ้า เขาเพียงแค่อยากเดินออกมาสูดอากาศความเครียด แต่กลับมาเจอเด็กน้อยคนนี้ ด้วยสัญชาตญาณทำให้เจ้าล้วยยอดชายหัวใจเต้นแรง ยิ่งเห็นเด็กน้อยที่มีเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกันนั่งลงยกแขนทั้งสองข้างคล้ายให้อุ้ม ก็ถึงกับกััดฟันแน่น ทำเป็นมองไม่เห็น

“แม่แกไปไหนล่ะ ปล่อยให้ปละละเลยลูกแบบนี้ ดีไม่ตกน้ำตกท่าไป”

“เอ๊ะ!”

เด็กน้อยส่งเสียงอย่างขจัดใจ น้ำลายไหลออกจากมุมปาก

“เออ! ว่าแม่แกห่วยก็ไม่ได้ ไปเลยไป ไม่อยากให้เห็นหน้า”

แทนที่จะหน้าเสีย เด็กน้อยกลับยิ้มแบ๊วแสบ ปากที่พยายามเกร็งไม่ให้ยิ้มตอบของเจ้าล้วยถึงกับสั่น เห็นอาการยกไม้ยกมือของเด็กน้อยแล้วหัวใจพานไหววาบ

“ต๊ะ ต๊ะ ต๊ะ”

รอยยินตีฉายชัดในดวงตา เขาฟังไม่ผิดแน่ ยอดผากำลังเรียกเขาว่าตา

“ใครตา ไม่ได้เป็นตา” น้ำเสียงยังมีความถือตัวอยู่

“ตะ ตะ” ยอดผาไม่ยอมแพ้ ยังคงส่งเสียงเรียกเช่นเดิม

มือที่สั้นเล็กน้อยของเจ้าสัวกำลังจะเอื้อมไปจับยอดผาอยู่รอมร่อ หากไม่ได้ยินเสียงร้องเรียกเด็กน้อยขึ้นเสียก่อน เจ้าสัวยอดชายจึงยึดตัวขึ้นไบนั่งหน้าเข็ดสูง ตีสีหน้าเคร่งขรึมเช่นเดิม

ยอดธิดากับสีดาอ้าปากค้าง สีหน้าตกใจอย่างเห็นได้ชัด รีบถลาเข้าไปยืนใกล้ๆ ยอดผา

“กล้าดียังไงเข้ามาในบ้านฉัน!”

เสียงคำรามลั่นทำให้ยอดธิดาก้มหน้าลง ซ่อนความเสียใจเอาไว้

“หนูขอโทษค่ะ หนูกำลังจะกลับแล้วค่ะ”

“พอดีคุณหนูไม่สบายค่ะ ทำท่าเหมือนจะเป็นลม สีดาเลยพามาหนึ่งที่แก้อืดตรงสนามหญ้า”

สีดาออกตัวแทน เพราะไม่อยากให้หญิงสาวถูกคนเป็นพ่อโกรธมากกว่าเดิม

“ฉันเคยสั่งแล้วใช่ไหมสีดา ว่าฉันไม่ต้อนรับคนพวกนี้ หรือว่าคำสั่งของฉันไม่สำคัญ”

“คุณพ่ออย่าว่าป้าสีดาเลยค่ะ หนูขอโทษ” ยอดธิดาเอ่ยเสียงลั่น ยกมือไหว้บิดาอย่างลุแก่โทษ

นาที่นั้น ยอดผาคลานตัวมเตี้ยมไปเกาะขาเจ้าสัวยอดชาย แล้วพยายามลุกขึ้นยืน

“ตะ ตะ”

ทั้งยอดธิดาและสีดาต่างลุ่นกับภาพที่เห็นจนแทบหยุดหายใจ เจ้าสัวยอดชายเองก็เช่นกัน ยิ่งสบตากลมใส่ชื่อของยอดผา ใจหนึ่งอยากอุ้มชู แต่อีกใจหนึ่งทีลึกลับยิ่งคำคือ ไม่ทันได้คิดหน้าคิดหลังก็สลัดขาตัวเองออกจากการ

เกาะกุม เด็กที่ขายังไม่แข็งแรงจึงล้มลงและร้องไห้ตกใจ

ยอดธิดาถลาเข้าไปกอดลูกไว้แน่น น้ำตาไหลพราก

“สิดา ไล่มันออกไป!”

เจ้าสัวยอดชายคำรามลั่น ขบกรามแน่น เมินหน้าไปทางอื่น

“คุณท่านเจ้าขา” สิดาเอ่ยเสียงสั่น ร้องอ้อนวอนแทนยอดธิดา

“ต่อไปอย่าให้เข้ามาในบ้านฉันอีก ต่อให้ตายตรงหน้าบ้าน ก็ไม่ต้อง
เอาเข้ามาในบ้าน ฉันไม่อยากเห็นหน้าพวกมัน”

ยอดธิดารำไห้ กอดบุตรชายไว้แน่น

“คุณพ่อขา หากไม่ส่งสารลูก ก็ส่งสารหลานเถอะค่ะ หนูแค่อยากพา
ตายอชต์มาไหว้คุณตาเท่านั้น”

“มาไหว้ หรือมาขอเงินกันแน่ ผัวนักเลงของแกมันเลี้ยงแกไม่คุ้ม
เหมือนฉันใช้ไหมล่ะ ถึงได้ดั้นด้นมาที่บ้านนี้ทุกวัน”

“ไม่ใช่ค่ะคุณพ่อ ไม่ใช่แบบนี้”

“ออกไปซะ!”

ยอดผาเบะปากร้องให้อีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงตะโกนลั่นของเจ้าสัว
ยอดชาย

“คุณหนูกลับไปก่อนนะค่ะ ดุซึ...คุณหนูร้องไห้ใหญ่แล้ว”

ยอดธิดาที่น้ำตานองหน้ามองบิดาอย่างเสียวใจ กอดลูกชายที่สะอื้นให้
ไว้แน่น เอ่ยกับบิดาเสียงเจือส่ออื่น

“ตายอชต์ที่ชื่อจริงชื่อยอดผา ชื่อเล่นว่ายอชต์ มาจากเรือยอชต์ที่
คุณพ่อชอบ ยอดผานี้ก็ได้มาจากชื่อของคุณตา ไม่ต้องอภัยให้หนูก็ได้ค่ะ
แต่ตายอชต์ไม่รู้เรื่อง แกยังบริสุทธิ์นัก หนูแค่อยากให้แกได้มาเจอคุณตา
ได้เห็น ได้รู้จักคุณตาของแกบ้าง หนูขอโทษ ถ้ามันทำให้คุณพ่อโกรธ อย่า
โกรธป้าสิดานะค่ะ หนูผิดเอง หนูลาล่ะค่ะ”

ยอดธิดายกมือไหว้คนเป็นบิดา ก่อนจะเดินออกไปจากบ้านหลังใหญ่
พร้อมกับลูกน้อยที่กอดขบมารดาไว้แน่น สายตาของเด็กน้อยมองมาที่

คนเป็นตา เจ้าสัวยอดชายตัวดีตามองจึงทันได้เห็นความไร้เดียงสาใน
แววตาคู่นั้น

เวลาดำเนินผ่านไปอย่างรวดเร็ว จากที่ยอดธิดาเคยมาหาเกือบทุกวัน
ก็กลับกลายเป็นวันเว้นวัน สามสี่วันครั้ง และสัปดาห์ละครั้ง จวบจนเดือน
ละครั้ง และทุกครั้งที่เห็น สีดาจะเป็นกังวล เพราะรับรู้ถึงอาการไม่สบาย
ของยอดธิดา

นางเพียรพยายามบอกเรื่องนี้แก่เจ้าสัวยอดชาย แต่กลับได้รับการ
การเหมินเฉย บางครั้งก็อยากต่อว่าอีกฝ่ายนักกว่าใจดำกับลูกกับหลาน เวลา
ผ่านมานับสิบปี ยังไม่ละทีไรอีก

เด็กชายยอดผาในวัยสิบเอ็ดขวบร่างกายสูงยาว ใบหน้ามีเค้าความ
หล่อ ยืนมองบ้านหลังใหญ่ด้วยความรู้สึกหลากหลาย หากไม่เป็นเพราะ
มารดาขอร้องให้มาที่นี้บ่ย่อเท่าที่จะทำได้ เขาก็ไม่มาหรอก เพราะมาแล้ว
ก็ได้แต่ยืนหน้าบ้าน ไม่ได้เจอคุณตาที่มารดาพูดถึงสักที

เขาแยมยิ้มออกมา เมื่อเห็นสีดาออกมาต้อนรับเช่นทุกครั้ง

“สัวดีดีครับยายสีดา”

ยอดผาไหวสีดาอย่างนอบน้อม ไม่มีความรังเกียจหรือแบ่งชนชั้น
สักนิด

“สัวดีดีคะคุณยอซัด มาคะ เข้ามาข้างในกันดีกว่า วันนี้คุณตาไม่อยู่
ไม่ต้องกลัว”

เด็กชายส่ายหน้าหัวือ พร้อมกับยื่นปิ่นโตที่มารดาตั้งใจต้มซุปรามาให้
เจ้าสัวยอดชาย ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ค่อยแข็งแรงสักเท่าไร

“วันนี้อยู่นานไม่ได้รับยาย แม่ไม่ค่อยสบาย ผมต้องไปดูแลแม่”

สีดาที่เริ่มชราตามวัยมองคนตรงหน้าหนึ่ง สีหน้าเคร่งเครียดเต็มไป
ด้วยความห่วงใย

“คุณแม่ยังไม่ดีขึ้นอีกหรือคะ ไปหาหมอหรือยัง เห็นป่วยกระเสาะ-

กระแสะอย่างนี้มานานหลายปีแล้ว”

“ไปแล้วครับ แต่แม่ก็อาการไม่ดีขึ้น สงสัยไม่มีกำลังใจ”

พุดจบ แกวตาคณพุดก็หม่นแสงลง เขามองไปยังบ้านหลังใหญ่ ที่ซึ่งมีตาที่เขาไม่เคยได้เห็นหน้าซัดๆ ลักที่ครอบครองอยู่ เขาไม่เข้าใจนักว่ามารดาของเขาทำอะไรผิด เจ้าสัวยอดชายถึงได้โกรธถึงขนาดตัดพ่อตัดลูกนานนับสิบปี

“คุณท่านใจอ่อนลงมากแล้วนะคะ ยอมให้คุณยอร์ชเข้ามาเดินเล่นในรั้วบ้าน ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยให้คุณแม่เข้าบ้านสักนิด”

“ก็เขาใจร้ายไปครับ ใจร้ายมาก”

คำพุดของเด็กชายทำให้สีตาคมมือขึ้นทาบอก ตาโต ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินยอดผากล่าวออกมาเช่นนั้น

“ไม่เอาค่ะ ไม่พุดแบบนี้ค่ะ อย่าว่าคุณตา มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ มันละเอียดอ่อน คุณยอร์ชตางจะไม่เข้าใจในตอนนี่”

“แต่แม่ของผมนี่เป็นลูกเขานะครับ เขาไม่รักแม่ผมสักนิดเลยเธอ”

“รักสิคะ เพราะรักมาก คุณตาเลยโกรธคุณแม่มาก เอาไว้คุณยอร์ชโตกว่านี้แล้วจะเข้าใจ”

ยอดผาส่ายหน้า ทั้งสีดา บิดา และมารดา ต่างพากันบอกเขาว่าเจ้าสัวยอดชายไม่ผิด ห้ามโกรธ ห้ามเกลียด หรือว่าร้ายคนเป็นตา แต่สำหรับเขา เจ้าสัวยอดชายคือผู้ชายใจร้ายคนหนึ่ง ขนาดกับลูกยังใจดำได้ขนาดนี้ แล้วกับเขาซึ่งเป็นแค่หลาน ความผูกพันนะหรือ อย่านำพุดเลยแทบไม่รู้จักกันด้วยซ้ำ มีหรือเจ้าสัวยอดชายจะเห็นใจ ยอมอมภัยให้

“ดูสิครับ ทั้งๆ ที่แม่ป่วย แต่ก็ยังลุกขึ้นจากเตียง ต้มน้ำชุปมาให้เขา ผมว่าสุดท้ายเขาก็เททิ้ง ไม่ได้กินหรอก ผมฝากยายสีดาให้เขาด้วยแล้วกันนะครับ ผมต้องรีบกลับ” กล่าวจบก็ยื่นปืนโตใส่หน้าชุปส่งให้ แล้วรีบวิ่งกลับบ้าน

สีดามองตามหลังพลางถอนหายใจ เจ้าสัวยอดชายจะรู้ไหมหนอ

ตะกอนความเกลียด ความโกรธที่มีต่อยอดธิดา มันกำลังส่งถึงยอดผา นางมองตามหลังจนสุดสายตาก็หมุนกายกลับเข้าไปในบ้าน

...

“ลดความเร็วลงหน่อย”

ขณะที่ยอดผากำลังวิ่งกลับบ้านนั้น รถเอสยูวีสีดำนับปลापคันหนึ่งก็ชะลอความเร็วตามคำสั่งของคนเป็นนายที่นั่งอยู่ด้านหลัง

เจ้าสัวยอดชายมองเด็กชายที่กำลังวิ่งผ่านรถคันใหญ่ของตัวเองไป แหวตาที่มองดูอ่อนลง มุมปากยกสูงขึ้นคล้ายจะยิ้ม ทำไมเขาจะไม่รู้ว่ายอดผาต้องมาจากบ้านของเขาแน่ แต่ทำไมวันนี้กลับเร็ว ไม่นั่งเล่นแถวสนามหญ้าเหมือนทุกครั้ง แล้วหัวใจก็หายวาบ เมื่อคำพูดของสีดาลอยเข้ามาในหัว ยอดธิดาไม่สบาย ป่วยกระเสาะกระแสะ ที่ยอดผารีบกลับอาจเป็นเพราะมารดาป่วย อาการไม่ดี สีหน้าเจ้าสัวยอดชายเคร่งเครียด สายตามองตามยอดผาด้วยความเป็นห่วง

“คนของเรารายงานเรื่องบ้านโน้นว่ายังไม่บัง”

น้ำเสียงติดจะห่วงใยถามเอ่ยถามข่าวคราวกับคนที่เป็นที่คนขับรถและบอดีการ์ดส่วนตัว ติดตามเขาไปทุกที่

“เหมือนเดิมครับ เพิ่มขึ้นมาก็ตรงที่ปีนี้ นักมวยในค่ายได้แชมป์เพิ่มขึ้นมาอีก ยังมีชื่อเสียงไปใหญ่ครับ”

“แล้ว...คนอื่นล่ะ”

ถึงแม้ไม่ได้เอ่ยชื่อ แต่คนถูกถามก็รู้ว่าเจ้าสัวยอดชายหมายถึงใคร

“ปีนี้คุณยอดธิดาป่วยมากกว่าเดิมครับ เห็นไปโรงพยาบาลบ่อย”

ไต่ยืนแบบนั้นหัวใจของคนเป็นพ่อก็ปวดหนึบ สีหน้าเศร้า ความห่วงใยมีเต็มเปี่ยม

“ถ้าอย่างนั้นเราไปเยี่ยม...”

กล่าวได้เท่านั้นก็เงียบกริบ เพราะสบดวงตาแข็งกร้าวที่มองตรงมาผ่านกระจกมองหลัง

“ไม่! กลับบ้าน”

เสียงกร้าวร้าวทำให้คนขับรถเหยียบคันเร่ง ฟุ่งตรงกลับไปยังบ้านหลังใหญ่ทันที เจ้าสัวยอดชายนั่งตัวตรง สองมือที่วางพาดอยู่บนที่วางแขน กำแน่น ห้ามใจตัวเองด้วยทิวี่ ไม่ให้หันกลับไปมอง จึงไม่มีโอกาสได้เห็นว่ายอดผาชะงักผีเห่า และหันมองตามรถที่เพิ่งแล่นผ่านหน้าตัวเองไป

ยอดผามองอยู่ชั่วอึดใจหนึ่งก็ออกวิ่งต่อ จังหวะเดียวกันนั้น รถเอส-ยูวีคันใหญ่ก็เบนพวงมาลัยเตรียมเลี้ยวเข้าจอดในบ้าน แต่เจ้าสัวยอดชายเห็นกล่องอะไรบางอย่างวางซิดก้าแพง เลยประตู่บ้านไปไม่มาก

“นั่นกล่องอะไร” พุดจบก็ลงจากรถโดยไม่รอใครทั้งสิ้น

เสียงเด็กร้องดังขึ้น เจ้าสัวยอดชายจึงรีบถลาเข้าไปชะโงกหน้าต่างในกล่องใบนั้น แล้วแหบสารถออกมา พ่อแม่คนไหนช่างใจดำ ทั้งลูกตัวแดงๆ ได้ลงคอก เข่าอ้อมเด็กขึ้นมาแล้วกวาดมองไปทั่วบริเวณ เพื่อจะเจอพ่อแม่ใจร้าย แต่ทุกอย่างกลับว่างเปล่า

แปลก...สายตาดูกร้าวก่อนหน้านั้นเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนยามที่มองเด็กทารกในอ้อมแขน

ภาพใครคนหนึ่งในตอนเด็กผุดขึ้นมา เด็กทารกคนนี้ช่างคล้ายยอด-ธิดายิ่งนัก ไม่ว่าจะมุก ปาก ล้วนจิ้มลิ้มพริ้มเพรา น่าเอ็นดู เจ้าสัวจึงตั้งชื่อให้ว่า รมณ ที่แปลว่าความสุข นับตั้งแต่นั้นบ้านหลังนี้ก็มีคุณหนูคนใหม่ทุกคนในบ้านตื่นตื่นกับสิ่งใหม่จนหลงลืมสิ่งเก่าๆ ไปบ้าง กว่าจะกลับมาคิดถึงอีกครั้ง เวลาที่ผ่านไปอย่างน่าใจหาย

ยอดผาที่เคยมาบ่อยครั้งก็ทิ้งระยะห่างออกไป จากเดือนเป็นปี ทำให้เจ้าสัวยอดชายห่วงใยไม่น้อย ถึงแม้พยายามทำเป็นไม่สนใจ ไม่ใส่ใจ แต่ข่าวคราวที่ได้รับจากลูกน้องก็ทำให้เขาใจเย็นไม่ไหว

เจ้าสัวทอดสายตามองไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้าที่มีดมัว เมฆสีด้าลอยต่ำ เสียงคำรามลั่นดังอยู่ไกลๆ เป็นสัญญาณว่าฝนกำลังจะตก ทำไม่อากาศวันนี้ถึงได้เศร้าเช่นนั้น ไม่นานฝนเม็ดแรกก็ร่วงลงสู่พื้นดิน และสาดเข้ามาที่

หน้าต่างตามแรงลม มือที่เอื้อมไปหมายจะปิดหน้าต่างชะงัก เมื่อเห็นร่างที่
 คืบต้ายืนเกาะประตูรั้ว ตะโกนอะไรสักอย่างแข่งกับสายฝน

ยอดผา!

ความยินดีฉายชัดในดวงตา ขยับตัวเพื่อเดินลงไปหา แต่แล้วก็ชะงัก
 เพราะทิวทัศน์ในหัวใจ เจ้าสัวชบครามแน่น มือจับขอบผ้าม่านไว้ จ้องเด็กหนุ่ม
 เขม็ง

“เจ้าสัว! เจ้าสัวได้ยินไหม”

ยอดผาในวัยอย่างสิบห้าตะโกนเรียกเจ้าของบ้าน แข่งกับสายฝนที่
 ไปรยปรายลงมา แต่ก็รู้ไว้แล้วว่าจะมีใครออกมา

“เจ้าสัว! แม่ผมกำลังจะตาย แม่ผมเรียกหาแต่เจ้าสัว ช่วยไปหาแม่
 ผมที”

ตั้งแต่จำความได้ ยอดผาไม่เคยร้องไห้สักครั้ง แต่ครั้งนี้เขาทนต่อไป
 ไม่ไหว มารดาที่เหลือลมหายใจเพียงแผ่วเบา ปากพร่ำร้องเรียกหาแต่บิดา
 ภาพนั้นมันทรมาณหัวใจเขาเหลือเกิน

“เจ้าสัว! ออกมา ได้ยินไหม แม่ผมกำลังจะตาย”

ยอดผาตะโกนลั่น ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้นปูน มือกำ
 ซี่เหล็กของประตูรั้วหน้าบ้านไว้แน่น ร่ำไห้อย่างไม่อายใคร

“เจ้าสัว! ได้โปรดเถอะ ช่วยแม่ผมหน่อย”

ยอดผาตะโกนสุดเสียง คลายมือจากซี่เหล็กประตู แล้วเลื่อนมาจับ
 ที่เข้าตัวเอง ก้มหน้าลงต่ำ สะอื้นไห้อย่างไม่อาจฝืนต่อไป ตลอดระยะเวลา
 ที่ป่วยหนัก มารดาที่ผ่ายผอมเรียกหาแต่เจ้าสัวยอดชายผู้เป็นบิดา จนถึง
 วาระสุดท้ายของชีวิต ซึ่งหมอบอกว่าอาจจะไม่ฟื้นคืนนี้ด้วยซ้ำ มารดาของ
 เขาก็ยังใช้แรงเฮือกสุดท้ายเรียกหาคนเป็นพ่อ เรียกหาผู้ชายใจร้ายคนนั้น
 รม!

เด็กหนุ่มเมงยหน้าขึ้นมองเมื่อเห็นว่ามืออะไรบางอย่างยื่นมาตรงหน้าเขา
 ในใจนึกภาวนาให้เป็นเจ้าสัวยอดชายที่นำร่มมาให้เขา แต่แล้วก็ต้องผิดหวัง

เขารีบยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาด้วยความเคยชิน ทั้งที่ใบหน้าชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำฝน เด็กผู้หญิงคนนี้เป็นใคร เขาไม่ได้มาที่บ้านหลังนี้สามสี่ปี เด็กคนนี้ ลูกใครหรือ

“ตายแล้ว คุณน้ำมนต์”

ลีดาวิ่งถลาฝ่าสายฝนออกมา เมื่อเห็นคุณหนูตัวเล็กของนางยืนตากฝนอยู่หน้าประตูบ้าน นางหันไปปิดหน้าต่างเพียงแค่วาบเดียว หันมาอีกทีก็ไม่เห็นร่มฉัตรยืนอยู่ตรงนั้นแล้ว ร้องเรียกอยู่นานสองนาน เมื่อเดินออกมาหน้าบ้านก็ยิ่งตกใจมากกว่าเดิม เพราะเห็นยอดผานั่งคุกเข่า ตัวเปียกซอกอยู่หน้าประตู สภาพของร่มฉัตรก็ไม่ต่างกัน นางจึงรีบไปหยิบร่มแล้ววางกันฝนออกมา

“คุณน้ำมนต์ถือไว้ล่ะคะ”

ลีดาส่งร่มให้ร่มฉัตร แล้วหยิบร่มคันที่ร่มฉัตรเสียบไว้ตรงช่องเหล็กของประตูรั้วมาถือไว้ เปิดประตูเหล็กออกไปทางร่มกันฝนให้ยอดผา นางเอนร่มในมือไปทางเด็กหนุ่ม ส่วนตัวนางเปียกก็ไม่ใช่ไร

“คุณยอร์ชต์ ลูกขึ้น เข้าไปในบ้านก่อนล่ะ”

“ยายลีดา ผมรอไม่ไหวอีกแล้ว แม่อยากเจอเจ้าสัวมาก แม่ผม...”
ก่อนจะอื่นวิ่งมาจากที่ลำคองจนยอดผาพูดต่อไม่ได้

ลีดาเริ่มใจเสียบเมื่อเห็นอีกฝ่ายร้องไห้

“เข้ามาก่อนล่ะ มีอะไรเข้ามาคุยข้างใน เดี่ยวคุณยอร์ชต์จะไม่สบายไปอีกคน เชื่อยายลีดานะคะ”

คำอ้อนวอนของลีดาทำให้เด็กหนุ่มยอมลุกขึ้น เดินตามลีดาที่ประคองร่มฉัตรเข้าไปในบ้าน จากนั้นก็รีบเรียกคนงานอีกคนหนึ่งให้พาร่มฉัตรไปเปลี่ยนเสื้อผ้า และหาผ้าขนหนูมาให้ยอดผา

“ยายลีดาครับ ผมรอไม่ได้ นะครับ เจ้าสัวอยู่ไหน ช่วยเรียกให้ผมที”
ยอดผาจับมือลีดา ดวงตาแดงก่ำมองอย่างอ้อนวอน

“มีอะไรคะ คุณหนูเป็นอะไรคะ แล้วทำไมหายหน้าไปนาน ไม่ติดต่อ

ยายบ้าง รู้ไหมคะยายสีดาเป็นห่วง”

“แม่...อาการไม่ดีแล้ว หมอบอกว่าอาจไม่ฟื้นคืนนี้”

“คุณพระ!”

สีดาอุทานอย่างตกใจพร้อมกับยกมือขึ้นทาบอก หน้าซีดเผือด
ใจหายวาบ

“แม่เรียกหาแต่เจ้าสัว ผมอยากให้เจ้าสัวไปดูใจแม่เป็นครั้งสุดท้าย
ได้โปรดเถอะยายสีดา บอกเจ้าสัวให้ผมที”

ร่างหนาที่กำลังเดินลงมาจากรั้วบนหยุดชะงัก เซจนต้องจับราวบันได
เอาไว้ และบีบแน่นจนแขนลั่นไหว เขาได้ยื่นเต็มสองหู ยอดธิดา บุตรสาว
คนเดียวของเขา กำลังจะตาย

เสียงฝีเท้าที่รีบวิ่งขึ้นบันไดมาทำให้เจ้าสัวยอดชายยึดตัวขึ้น ดวงตา
แดงก่ำมองสีดานิ่ง

“คุณท่านได้ยื่นแล้วใช้ไหมคะ คุณหนูเธอ...” สีดาข่มก้อนสะอื้นที่วิ่ง
มาจุกอก ก่อนพูดต่อ “คุณท่านรีบไปดูใจคุณหนูเถอะค่ะ อย่าถือพิธีอีกเลย
นี่เป็นวาระสุดท้ายแล้วนะค่ะ คุณหนูคงคิดถึงคุณท่านมาก คุณท่านเองก็
คิดถึงคุณหนูมากเช่นเดียวกัน ไปเถอะนะค่ะ”

สีดาร่ำไห้ อ้อนวอนคนเป็นเจ้านาย แต่อีกฝ่ายกลับหมุนตัว หมายถึง
เดินกลับไปทีเดิม ซ่อนน้ำตาที่ไหลพราก แต่ไหลที่สิ้นสะท้านทำให้นางเข้าใจ
ได้ว่า เจ้าสัวเองก็กำลังร่ำไห้เช่นเดียวกัน แต่คงเพราะพิธียังไม่ค้ำคอ

“ใจดำ! สุดท้ายคุณก็ใจดำเหมือนที่ผมเข้าใจมาตลอด”

ทั้งสองคนหันไปมองยังต้นเสียงด้วยความตกใจ จึงเห็นว่ายอดผา
ยืนมองอยู่ สีหน้าโกรธจัด ตาแดงก่ำ สองมือของเด็กหนุ่มกำแน่น

“ขนาดแม่ผมจะตาย คุณยังไม่สนใจ ใจคุณทำด้วยอะไร แม่ผมไม่
นำมีพ่อใจดำแบบคุณเลย ผมเกลียดคุณ เกลียด!” พุดจบก็วิ่งออกไปทันที

เจ้าสัวยอดชายยกมือขึ้นหมายจะเรียก แต่เสียงที่ออกจากปากนั้น
เบาหวิว แสบไม่ต่างจากเสียงกระซิบ

“ตายอชต์”

“คุณยอชต์คะ คุณยอชต์” ลีตาร้องเรียกเสียงหลงพร้อมกับรีบวิ่งตามยอดผาไป

ยอดผาวิ่งฝ่าสายฝนออกไปแล้ว ไม่ได้ฟังเสียงเรียกเบื้องหลังสักนิด โครม!

ลีตาหันไปมองด้านในบ้าน ตาเบิกกว้าง ลีหน้าตกใจ รีบวิ่งไปยังต้นเสียงอย่างรวดเร็ว

“คุณท่านคะ! คุณท่าน!”

ภาพเจ้าสัวยอดชายหมดสติ หبوطลงไปกองกับที่พิงบันได ทำให้เกิดความโกลาหลขึ้นพักใหญ่หลังจากลีตาร้องเรียกให้คนช่วยด้วยความตกใจ ก่อนที่คนป่วยจะถูกส่งตัวไปโรงพยาบาล รู้สึกตัวอีกครั้ง ทุกอย่างก็สายไปแล้ว

๒

ปัจจุบัน...

ค่ายมวย ย. ยอดยิมขยายกิจการใหญ่โต ตอนนี้มีทั้งยิมออกกำลัง-
กายที่แบ่งแยกไว้เป็นสัดส่วน อุปกรณ์เครื่องเล่นนำเข้าจากต่างประเทศก็มี
มากมายหลายชิ้น มีครูฝึกมากความสามารถคอยให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่เข้ามา
ใช้บริการอย่างทั่วถึง บวกกับบริการที่ประทับใจ แต่ที่โด่งดังจนสร้าง
ชื่อเสียงให้แก่ค่าย ย. ยอดยิมมากเป็นพิเศษคือโรงเรียนสอนต่อยมวยไทย
ที่อนุรักษณ์แม่ไม้มวยไทยและศิลปะป้องกันตัวทุกแขนง ไม่ให้คนไทยล้มเลือน
สมบัติอันล้ำค่าของประเทศไทย

ยอดผา ศิษย์ยอดชนะ หรือ ยอดผา กิตติธาดาธร บุตรชายเพียง
คนเดียวของยอดชนะและยอดธิดาต้องสานต่อกิจการของครอบครัว จาก
นักมวยผู้สร้างชื่อเสียงไว้อย่างมากมาย เขาจึงกลายเป็นผู้บริหารในวัย ๓๔
ปี ด้วยรูปร่างหน้าตาและความสูงถึง ๑๘๕ เซนติเมตร ทำให้เขาได้ชื่อว่า
เป็นนักมวยที่มีคุณสมบัติครบถ้วนคนหนึ่ง ทั้งการศึกษาระดับปริญญาโท
ด้านบริหาร และวิทยาศาสตร์การกีฬา ซึ่งเขาตั้งใจนำมาต่อยอดกิจการของ

ครอบครัว ฐานะทางการเงิน เขาจึงถูกจับตามองในฐานะนักธุรกิจอนาคตไกล บวกกับการที่เขาใจรักในศิลปะการต่อสู้ โดยเฉพาะมวยไทย เขาจึงพร้อมที่จะสานต่อกิจการของบิดาให้ดำรงสืบไปชั่วลูกชั่วหลาน

ข่าวของยอดพามีให้เห็นบ้างตามนิตยสารกีฬาและนิตยสารไฮโซ บางเล่ม มีหลายครั้งที่ยอดพายุทาบตามให้เป็นดารา แต่ชายหนุ่มกลับปฏิเสธ โดยให้เหตุผลว่า แค่บริหารค่ายมวย เขาก็แทบไม่มีเวลาว่างอยู่แล้ว ตอนนีเขาคงต้องซ้อมหนัก เพื่อเข้าแข่งขันชกมวยการกุศล ทหารายได้ช่วยเหลือเพื่อนนักมวยอาวุโส โดยมียอดพนะผู้เป็นบิดาเป็นโค้ชให้ แต่ด้วยความที่ยอดพามีน้ำหนักมวยที่กะแหนดอยู่แล้ว การฝึกซ้อมจึงเป็นเพียงการเตรียมร่างกายให้พร้อมอยู่เสมอเท่านั้นเอง

“พี่ยอชต์ คนพวกนั้นมาอีกแล้วพี่”

คิ้วหนาได้รูปขมวดเข้าหากัน คนพวกนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้เลย นอกจากคนของเจ้าสัวยอดชาย เมื่อหลายเดือนก่อน เขาถูกเจ้าสัวเรียกไปพบ ตอนแรกเขาปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย แต่เป็นเพราะบิดาขอร้อง เขาจึงยอมไปพบเจ้าสัวยอดชาย

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้เผชิญหน้ากับบิดาที่ใจร้ายที่สุดของมารดา หากไม่รู้ต้นลึกหนาบาง คนทั่วไปอาจคิดว่าเจ้าสัวยอดชายก็เหมือนชายชราคนหนึ่ง สีหน้าท่าทางดูใจดีเสียด้วย แต่ในความเป็นจริง เขารู้อยู่เต็มอกว่าภาพลักษณ์ทั้งหมดคือสิ่งลวงตา ชายชราที่ไร้พิษสงกลับซ่อนความโหดร้ายใจดำ และเลือดเย็นไว้อย่างแนบเนียนที่สุด

เจ้าสัวบอกให้เขากลับไปอยู่บ้านหลังใหญ่ ทิ้งค่ายมวยนี้เสีย และเข้าไปบริหารบริษัทอัญมณีของท่านแทน แต่ยอดพากลับหัวเราะลั่นราวกับขบขันเสียนักหนา แล้วเดินออกจากบ้านหลังใหญ่ ไม่หันกลับไปมองด้วยซ้ำ ทำกับมารดาของเขาได้อย่างเลือดเย็น ยังมีหน้าจะให้เขากลับไปอยู่ที่บ้านไปทำงานด้วยหรือ มันน่าทุเรศจริง ๆ

ภาพมารดaráให้เสียใจ พร่าเรียกหาแต่เจ้าสัวยังติดตาติดหัวใจของ

เขาอยู่ไม่ว่าเวลาผ่านไปแค่ไหน ภาพนั้นก็ยังคงชัดเจนสำหรับเขา ชีวิตของเขาไม่ต้องทำอะไรมากไปกว่านี้ เขาก็มีความสุขดีอยู่แล้ว การศึกษาที่ได้รับก็มากพอชนิดที่เรียกได้ว่าไม่อายุใคร การเงิน การงาน เขาไม่มีความจำเป็นต้องพึ่งพาเจ้าสัวยอดชายด้วยซ้ำ

“ไม่ต้องสนใจพวกนั้นหรอก มันไม่กล้าทำอะไรหรอก ให้คนของเราคอยดูไว้ห่างๆ ก็พอ”

“ตาพี่ยอร์ชนี่เล่นไม่เลิกนะอะ”

ยอดผาพยักหน้าเห็นด้วยกับสิ่งที่ลูกน้องในค่ายพูด เจ้าสัวยอดชายนี่เล่นไม่เลิก ทั้งที่เขาปฏิเสธอย่างชัดเจน ทั้งคำพูดและท่าทาง แต่ทางโน้นก็ยังไม่หยุดตี หรือไม่ก็คงอยากเอาชนะ ก่อนมารดาจะเสียชีวิต สิ่งที่ทำให้เขาได้รู้จักเจ้าสัวยอดชายมากขึ้นนั่นก็คือรูปถ่าย มารดาพร่ำบอกว่า ตัวเองทำให้เจ้าสัวโกรธจนไม่อยากให้อภัย แม่บอกเสมอว่า คนที่ทำให้เจ้าสัวยอมอภัยให้แก่แม่ได้นั่นก็คือเขา

ตอนนั้นเขารับปากมารดาหนักแน่นว่าจะยอมทำทุกอย่างเพื่อให้เจ้าสัวยอดชายอภัยให้แก่มารดา แต่พอถึงวันที่มารดาอาการหนักมาก วันสุดท้ายของชีวิต วันที่เขาต้องไปยืนตะโกนร้องเรียกเจ้าสัวที่หน้าบ้านหลังใหญ่ คุณเข่าอ่อนนอนท่ามกลางสายฝนที่ตกหนัก

สิ่งที่เขาเห็นนั่นก็คือ เจ้าสัวไม่ได้สนใจใยดีอะไรด้วยซ้ำ ทำเหมือนไม่ได้ยินในสิ่งที่เขาร้องขอ และนั่นทำให้ยอดผาเจ็บปวด ตะกอนความโกรธยังตกค้างอยู่ในหัวใจ

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ยอดผาก็ให้คำมั่นแก่ตัวเองว่า เขาจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเจ้าสัวยอดชายอีก ต่อไปนี้ไม่ว่าฝ่ายไหนจะเป็นหรือตาย เขาก็จะไม่สนใจ ชายหนุ่มสลัดเรื่องไร้สาระออกไปจากหัว แล้วมุ่งสมาธิกับการกระโดดเชือก อบอุ่นร่างกาย เพราะการแข่งขันในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า นับเป็นการแข่งขันครั้งสุดท้ายของเขา

เขาจะเขavnวมจริงๆ จังๆ ลักที่ แต่คู่ต่อสู้ของเขานั้นฝีมือไฉ่ย้อย

เจอกันมาห้าครั้ง เขาชนะสาม เสมอสอง ฝ่ายโน้นก็คงแค้นใจอย่างมาก หมายถึงเอาชนะเขาในการชกครั้งนี้ด้วยเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเขาจะประมาทไม่ได้

ทุกอย่างอยู่ในสายตายอดชนะ แวตตาของคนเป็นพ่อยามมองลูกชาย เต็มไปด้วยความหนักใจ ตอนนี้นี้ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าล้วยยอดชายกับ ยอดผาแย้งว่าเดิม ยอดผาเป็นคนรักแรงเกลียดแรง เมื่อครั้งที่เจ้าล้วยบาดหมางกับยอดธิดานั้น มีแต่ยอดธิดาที่เพียรไปหาคนเป็นบิดา

ที่ว่าหลังจากที่ยอดธิดาเสียไป เจ้าล้วยกลับเป็นฝ่ายมาหาเสียเอง แต่ยอดผาก็ไล่อย่างไร้เยื่อใย ภาพเหตุการณ์เหล่านี้เคยเกิดขึ้นแล้ว ถึงแม้มันจะผ่านมามากหลายสิบปี แต่สำหรับยอดชนะ มันเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน นึกแล้วก็ส่งสารเจ้าล้วยยอดชาย เขาไม่ยอมให้ลูกโกรธคนเป็นตาไปตลอดชีวิต...แต่ลูกกับพ่อก็ทรมานมากพอแล้ว แต่ดูเหมือนสิ่งที่เขากลัว มันกำลังจะเกิดขึ้นซ้ำอีก

“ยอด พวกนี้นั้นมาอีกแล้วหรือ”

บิดามักเรียกเขาเช่นนั้นเสมอ ในขณะที่มารดาเรียกเขาว่ายอชต์ เพราะเรียอยอชต์คือของรักของหวงของเจ้าล้วยยอดชาย นอกจากนี้มารดายังอยากให้เขามีชีวิตที่มั่นคงดูขุนเขา และมีชีวิตที่สูงส่งและแข็งแกร่งประดุจหินผา จึงตั้งชื่อเขาว่ายอดผา

“ครับป้า”

“แล้วไม่ออกไปดูหน่อยหรือ เพื่อเจ้าล้วยมีธุระ”

คนเป็นบิดาลองหยั่งเชิง แต่คำตอบที่ได้มาก็เหมือนอย่างที่คิด

“ไม่มีอะไรหรอกครับ น่าเบื่อมาก พุดใส่หน้าไปกี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว ว่าไม่อยากเห็นหน้า ไม่อยากจะคุยด้วย ก็ยังหน้าด้านหน้าทวนบอกให้ผมไปทำงานด้วย ป้าคิดดูสิครับ ผมจะทำงานกับคนใจร้ายที่ปล่อยให้แม่ตายตาไม่หลับคนนั้นได้อย่างไร ต่อให้ตายผมก็ไม่ไป เขาเคยประกาศตัดพ้อตัดลูกกับแม่มาแล้ว นั่นก็เท่ากับว่าผมก็ไม่ใช้หลานของเขา ให้เรื่องทุกอย่างเป็น

เหมือนอย่างที่เคยเป็นนะดีแล้ว”

ฟังคำพูดคนเป็นลูกแล้วคนเป็นพ่อก็ถึงกับถอนใจ จะทำอะไรดีนะ ตากับหลานจึงจะได้คืนดีกัน ในตอนนี้ให้ตาคืนดีกับหลานมันเป็นเรื่องง่าย แต่ให้หลานคืนดีกับตานี้ละ เรื่องยากที่สุด

“อย่าโกรธเจ้าสัวเลย ป้าจะไม่ว่าอะไรเลย ถ้าแกจะไปทำงานกับเจ้าสัว แกเป็นทายาทเพียงคนเดียวของท่าน ยิ่งไงก็ต้องรับช่วงกิจการต่อจากท่าน อยู่แล้ว”

“ทายาทหรือป้า ไม่ใช่หรือมั้ง เขาแค่ไม่เหลือใครมากกว่า เลยคิดจะบังคับให้ผมไปทำงานด้วย ที่จริงแล้วก็คงห่วงสมบัติ ห่วงบริษัท กลัวไม่มีใครดูแล ผมคงบั่นหน้าอยู่กับเขาตลอดเวลาไม่ไหวหรือป้า”

“โทษเจ้าสัวคนเดียวก็น่ากลัว ท่านรักแม่ของยอดมาก ท่านจึงห่วงสารพัดว่าป้าจะพาลูกของท่านไปลำบาก และเมื่อแม่ของยอดเลือกป้า คนเป็นพ่อก็ผิดหวังเสียใจเป็นธรรมดา แกก็เห็นอยู่แล้วว่าทีลูมันทำให้เราทั้งสองฝ่ายเจ็บปวด แล้วแกยังจะสร้างทีลูในหัวใจแกอีกหรือ”

“ทั้งที่ทุกวันนี้เจ้าสัวไม่เคยพูดดีกับป้าสักครั้ง มองหน้าก็ไม่เคย แล้วทำไมป้าถึงอยากให้ผมดีกับเขานัก”

ไอ้สิ่งที่ยอดผาพูดคือเรื่องจริง แต่เขาก็ไม่ยอมให้ลูกชายจับมาเป็นประเด็นโกรธเคืองเจ้าสัวอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อก่อนเขาก็เคยโกรธเจ้าสัวบ้าง เสียใจแทนภรรยาที่ถูกบิดาเกลียดจนไม่ยอมมองหน้ากระทั่งตาย แม้ว่าภรรยาของเขาจะเพียรพยายามง้อจนมาตลอดหลายสิบปีก็ยังไร้ผล แต่ถ้าเขามัวแต่แค้น สิ่งที่ภรรยาคาดหวังจะให้ยอดผาทำให้เจ้าสัวยอดชายหายโกรธ มันจะมีความหวังหรือ

“ก็เพราะแม่ของยอดไง แม่อยากให้ยอดทำให้เจ้าสัวหายโกรธ ทำให้เจ้าสัวภ้ยให้ป้ากับแม่ แกจำคำขอร้องครั้งสุดท้ายของแม่ได้ไหม ไม่อยากให้แม่หมดหวังหรือ เรื่องในอดีตปล่อยให้มันผ่านไปเถอะ มันเป็นเรื่องรุ่นพ่อรุ่นแม่ คนรุ่นลูกรุ่นหลานอย่าไปผูกใจเจ็บด้วยอีกเลย”

“แต่ผมรู้สึกว่าการทั้งหมด เจ้าสัวเป็นคนดึงผมเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ผมเห็นทุกอย่าง รับรู้ถึงความเสียใจของแม่ทุกครั้ง เห็นแม่เฝ้าท่าไหลทุกวัน ป้าจะให้ผมทำใจยอมรับได้ง่ายๆ เหมือนที่ป้าพยายามทำอยู่อย่างนั้นหรือ มันอาจจะง่ายสำหรับป้า แต่สำหรับผมมันยากมาก ยากจนผมไม่รู้เลยว่า จะมีส่วนภัยให้แก่คนใจร้ายคนนั้นได้หรือเปล่า” ยอดผากล่าวออกมาด้วย น้ำเสียงเย็นชา ไม่ต่างจากสีหน้า

“แล้วจะให้พวกนั้นยืนขวางอยู่อย่างนั้นหรือ”

“ถ้าไม่เมื่อยกก็ให้ยื่นรอไปเถอะครับ ถึงยังไงผมก็ไม่มีทางไปกับ พวกเขาหรอก”

ยอดผาหยิบผ้าซับเหงื่อเดินขึ้นล้งเวียนมวย ไหว้เชือกคาดตุ้มมูมเพื่อ เรียกขวัญและกำลังใจตามกฎพื้นฐานของการต่อมวย ที่สำคัญการไหว้ครู ยังบ่งบอกถึงความสวยงามของแม่ไม้มวยไทยอีกด้วย

ชายหนุ่มเริ่มจากการยืดเหยียดขากับครูพนม เพื่อนรุ่นน้องของบิดา ที่เป็นทั้งครูฝึกและคู่ซ้อมมวยไทยให้เขามาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งเติบโต มีชื่อเสียง ได้ถ้วยรางวัลและเข็มขัดแชมป์หลายสมัย

ยอดผาระบายลมหายใจออกทางปากอย่างแรง เรียกสมาธิตัวเอง ให้กลับคืนมา เขาไม่มีทางปล่อยให้เรื่องราวไร้สาระของเจ้าสัวยอดชายรัก สมอง หรือรบกวนการซ้อมในครั้งนี้เด็ดขาด มือหนาถูกพันด้วยผ้าสีขาวชุ่ม ทั้งสองข้าง กายแข็งเกร็งเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อบ่งบอกว่าเจ้าของรักษาสุขภาพ และร่างกายดีแค่ไหนเพื่อให้มันคงที่ตลอดเวลา บวกกับหน้าตาที่หล่อเหลา ทำให้บรรดาองเชียร์สาวน้อยสาวใหญ่ และแม่ยกทั้งหลายชื่นชอบจนซื่อบัตรเข้ามาดูเขาซัก หากยอดผาขึ้นชกวันไหน บัตรขายเกลี้ยงในวันนั้น

ยอดผายกมือขึ้นตั้งท่าจดมวย คือวางขาและมือให้ถูกต้องตามหลักการฝึก และในการจดมวยนั้น ต้องรู้เหลี่ยมมวย ซึ่งมีอยู่สองเหลี่ยมคือ เหลี่ยมซ้าย และเหลี่ยมขวา

เหลี่ยมซ้ายคือ หมัดขวาอยู่ข้างหน้า สูงเหนือระดับหางคิ้ว หมัดซ้าย

อยู่ซิดคาง เข้าขวาวอยู่ข้างหน้า ให้ปลายเท้าขึ้นไปยังคู่ต่อสู้ เท้าซ้ายอยู่ด้านหลัง ในลักษณะตั้งฉากกับเท้าหน้า ลำตัวเหยียดตรง

เหลี่ยมขาาก็ไม่ต่างจากเหลี่ยมซ้ายสักเท่าไร คือยื่นหมัดซ้ายออกไปข้างหน้า สูงเหนือระดับหางคิ้ว หมัดขวาวอยู่ซิดคาง เท้าซ้ายอยู่หน้าเท้าขวายกไหลขึ้นเล็กน้อย เพื่อปิดคางและกันหมัด

“ต๋อยซ้ายมา ขวา ขวา ซ้าย หลบ”

ครูพนมสั่งยอดผาขณะฝึกซ้อมตามปรกติ สักพักเสียงพูดนั้นก็หายไป และใช้ท่าทางสอนแทน มือที่สวมเป้าเตะอันใหญ่สวนกลับไปเหมือนกันแตะโน่น โยกตรงนี้ เพื่อให้หมัดมวยมีทักษะการหลบหลีกหมัดคู่ต่อสู้ได้อย่างว่องไว และปล่อยหมัดสวนกลับมาได้อย่างเต็มที่

ยอดชนะมองการซ้อมของลูกชายอย่างพึงพอใจ สิ่งที่เขาต้องการอนุรักษ์เอาไว้ ยอดผาสามารถทำได้ และทำได้ดีเสียด้วย

“ยอซัด สลับฟันปลา” ครูพนมสั่งก่อนจะเตรียมตั้งรับ

ยอดผาปล่อยหมัดซ้ายไปที่หน้าคู้ฝึกซ้อม แต่ฝ่ายนั้นเบี่ยงตัวไปทางขวาโดยการชักเท้าซ้ายถอยหลัง ตั้งรับให้มัน และใช้มือซ้ายผลักแขนของยอดผาออกไปทางซ้าย แล้วสวนหมัดขวาวออกไปในท่าเดียวกัน ยอดผาจึงเบี่ยงตัวมาทางซ้ายและใช้ฝ่ามือซ้ายผลักแขนของครูพนมไปทางซ้ายสลับกับการเคลื่อนไหวเท้าสลับเป็นฟันปลา

“อิเหนาแทงกริช!”

ยอดผาผลักแขนของครูพนมที่พุ่งเข้ามาออกห่างแล้วตอบโต้ด้วยการยกเข่าขึ้นแทงที่กลางลำตัว แต่ทั้งหมดมิได้ใช้ความรุนแรง เพราะเป็นเพียงแค่การซ้อมเท่านั้น

“ตีมากยอซัด ถึงเวลาแข่งขันจริงจะไม่มีท่าแม่ไม้มวยไทยแบบนี้ ยอซัดก็สามารถชนะได้อยู่แล้ว แต่ถ้ายอซัดสามารถโชว์ท่ามวยไทยให้คนดูมวยได้เห็น นั่นถือว่าเป็นกำไรของคนดู พวกเขาดูมวยไทยมานาน แต่ท่ามวยไทยพวกนี้นักมวยทุกคนคงไม่สามารถใช้ในการชกได้บ่อยครั้ง ถือว่าเป็น

วิทยาทานให้คนดูได้เรียนรู้ว่ายังมีท่าแม่ไม่ม้วยไทยพวกนี้หลงเหลืออยู่”
ครุพนมเอ๋ย

บรรดาท่าที่เขาบอกยอดผาเป็นท่าที่อยู่ในการเรียนรู้มวยไทยอยู่แล้ว และเขารู้ดีว่ายอดผาเก่งกาจทุกท่า เพราะฝึกซ้อมอย่างหนัก ชายหนุ่มได้เปรียบกว่าคนอื่น เพราะบิดาที่เป็นนักมวยเก่าถ่ายทอดท่วงท่าที่สวยงามให้แก่บุตรชาย ซึ่งมีพรสวรรค์ทางด้านนี้มาตั้งแต่เล็ก เรียกได้ว่าเลือดพ่อแรง

“โอ้ครุ! ขึ้นมัวแต่เน้นลีลาผมโดนต่อयर่วงไปกองกับพื้น เสียหน้าทั้งค่าย ทั้งครุ คราวนี้ได้อายุกันบ้างละ”

ยอดชนะกับครุพนม รวมทั้งนักมวยรุ่นน้องที่กำลังฝึกอยู่ในบริเวณนั้น ต่างพากันหัวเราะคำพูดของยอดผา คนที่อยู่ไกลหน่อยจึงหันมองด้วยความสงสัยว่าทั้งหมดหัวเราะเรื่องอะไร พอรู้ก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย

นักมวยในค่าย ย. ยอดยิมมีความสนิทสนมกันเป็นอย่างมาก เพราะต้องพักอาศัยและกินอยู่ที่ค่าย โดยแต่ละคนจะมีห้องพักเป็นของตัวเอง อาหารสามมื้อ และตารางการซ้อมเครื่องครัดและหนักหน่วง เพื่อชื่อเสียงและชัยชนะในอนาคตซึ่งเป็นเรื่องความฝันของนักมวยทุกคน

มือที่เหี่ยวยุ่นตามกาลเวลาดิ่งลิ้นชักหัวเตียงเปิดออก หยิบรูปที่อยู่ด้านในขึ้นมาดู แวดตาเศร้าหมอง น้ำอุ่นๆ คลอดวงตาทั้งสองข้างยามคิดถึงเรื่องราวในอดีต หากในตอนนั้นทิวที่มีลตน้อยลง เขาคงไม่ต้องมานั่งเสียใจอยู่เพียงลำพัง ความร่ำรวยที่ได้มาไม่ได้ช่วยอะไรเลย ไม่ได้ทำให้เขาซื้อหาความสุขได้ หากเพียงย้อนเวลากลับไปได้ เขาคงไม่ทำเช่นนั้น เปลือกตาหนา กะพริบขยับไล่หน้าตาให้เลือนหายไป ความคิดล่องลอยไปเมื่อหลายสิบปีก่อน

‘เจ้าสัวคะ มีข่าวดีค่ะ’

ลีดาเดินเข้ามานั่งกับพื้นเยื้องเก้าอี้ของเจ้าสัวยอดชาย แวดตาตื่นตัน ยินดีลิ้นพัน

‘มีอะไรลีดา vingหน้าตื่นเข้ามาเชียว หรือมีหนุ่มๆ ที่ไหนชวนไปกินข้าว

ด้วย'

คำเย้านั้นทำให้นางอดไม่ได้ที่จะค้อนใส่คอนเป็นเจ้านาย ก่อนจะบอกข่าวดีที่นางเพิ่งได้ยินมา

'คุณหนูคะ คุณหนูกำลังตั้งท้อง'

หากมองไม่ผิด นางคิดว่าเห็นความยินดีในแววตาของเจ้าสัวยอดชายแน่ แต่มันแปรเปลี่ยนไวเหลือเกิน จนนางไม่แน่ใจ คิดว่าตัวเองตาผาดไปแถมสิ่งที่นางได้ยินยังเป็นน้ำเสียงเย็นชา ไม่มีอาการตื่นเต้น หรือดีใจอยู่ในน้ำเสียงนั้นเลย

'แล้วไง มันชมชานกลับมาขอค่านมให้ลูกมันหรือไง'

แววยินดีของสิดาเลือนหายไป มองคนตรงหน้าอย่างผิดหวัง นางรู้ว่าตลอดเวลาเจ้าสัวคิดถึงยอดธิดามากแค่ไหน ทุกวันเจ้าสัวจะต้องเข้าไปในห้องนอนของลูกสาว จมอยู่กับความคิดในห้องนั้นพักใหญ่ กว่าจะกลับออกมาได้ แล้วดูตอนนี่สิ เจ้าสัวกำลังพูดสิ่งที่ตรงข้ามกับใจ ทั้งหมดเป็นเพราะทิวี่ตัวเดียว

'ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ คุณหนูมาบอกด้วยความยินดีค่ะ อยากให้คุณท่านทราบและยินดีไปกับเธอด้วย ที่กำลังจะมีลูก มีหลานให้เจ้าสัวยิ่งไงละคะ'

'ใคร! ใครจะยินดีกับมัน ฉันบอกไปแล้วว่ามันไม่ใช่ลูกฉัน ถ้าคราวหน้ามันมาอีก ให้บอกมันด้วยว่าอย่าสอนให้ลูกมันเรียกฉันว่าตา เพราะฉันไม่นับญาติกับมัน'

พูดจบก็เดินขึ้นไปข้างบน ไม่หันมามองคนรับใช้เก่าแก่ที่นั่งทอดถอนใจด้วยความสงสาร ทำไมนางจะไม่รู้ว่าเจ้าสัวคิดถึงคนเป็นลูกมากเพียงใด หลายครั้งที่เห็นเจ้าสัวเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง มองห้องของยอดธิดา และแอบหลับในห้องของลูกสาว ทุกคนเห็นแต่ไม่มีใครพูด เพราะกลัวเจ้าสัวยอดชายจะโกรธไปมากกว่าเดิม หากถูกจับได้ว่าคิดถึงลูกสาวสุดหัวใจ นางสงสารทั้งลูกทั้งพ่อ ลูกก็เลือกความรัก พ่อก็ทิวี่เหลือเกิน

ข่าวคราวของยอดธิดายังวนเวียนมาให้ได้ยินเสมอ เธอคลอดลูกออก

มาเป็นผู้ชาย ทันทีที่ได้ยินข่าว ความยินดีก็เอ่อล้นหัวอกคนเป็นตา แต่ต้องเก็บเอาไว้ข้างใน บั้นหน้าแสรังทำเป็นไม่สนใจ เวลาเถียงกันไปอย่างรวดเร็ว ยอดธิดายังวนเวียนไปหาผู้เป็นบิดาอย่างสม่ำเสมอ จนพักหลังความถึในการมาเยี่ยมเริ่มเว้นช่วงห่างออกไป ยอดธิดาป่วยหนักแต่ไม่มีใครรู้จักคน

ภายในโรงพยาบาล มีชายสูงวัยคนหนึ่งแอบมองภาพลูกสาวที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้อย่างเจ็บปวดอยู่หน้าห้องพักฟื้น น้ำตารินขอบตา อยกเดินเข้าไปหา อยกกอด แต่ทิวี่ที่มีมันก็คำคอ เด็กหนุ่มที่จับมือมารดาเอาไว้ไม่ยอมปล่อยนั่นก็คือหลานชายของเขา หลานชายที่เขาไม่เคยได้จับ ได้กอด อยกเดินเข้าไปหาเหลือเกิน แต่เท่าแข็งแรงขยับก้าวไปได้นิดหนึ่งก็ชะงักแล้วหันหลังกลับอย่างรวดเร็ว กลัวตัวเองใจอ่อน

หากจะมีใครสักคนที่เดินเข้ามา พวกนั้นต้องเป็นฝ่ายเดินมาหาเขา ไม่ใช่เขาเป็นฝ่ายเดินไปหา

ท่ามกลางสายฝน ภาพยอดผาคูกเข้ากับพื้น ไร่ให้ร้องเรียกเขา มันช่างเป็นภาพที่บีบหัวใจคนดูอย่างเขาเหลือเกิน แต่ก็ต้องทำเป็นไม่สนใจ ไม่เห็น ไม่รู้สึก แต่ใครจะรู้ หัวใจคนเป็นพ่อนั้นแทบแตกสลาย ยามเมื่อสี่ดาวิ่งหน้าตาตื่นมาบอกว่า ยอดธิดา นุตรสาวที่ทำนรักกำลังจะจากโลกนี้ไป

เขากำลังซ็อก ทำอะไรไม่ถูก จึงหมุนกายกลับ หวังเพียงแค่ตั้งสติเท่านั้น ไม่คิดเลยว่าการกระทำเช่นนั้นจะทำให้ยอดผาที่เข้ามาเห็นเข้าใจผิด คำว่าเกลียดของยอดผาเหมือนรอยสักที่กดลึก ย้ำอยู่ในหัวใจ ลบอย่างไรก็ลบไม่ออก

ปลายนิ้วเลื่อนไปเลื่อนมาสัมผัสรูปของคนทั้งคู่ กระจกบอตาปวดร้าว เขาจำได้ว่า ตอนนั้นเขาหมดสติล้มลงไป ฟันขึ้นมากอีกทีก็เป็นวันเผาศพของยอดธิดา จะมีใครเจ็บปวดได้เท่าเขา แทนที่คนผมดำจะเผาศพคนผมขาว กลับกลายเป็นคนผมขาวต้องเผาศพคนผมดำ หัวใจคนเป็นพ่อแทบแตกสลาย

เขารีบออกจากโรงพยาบาลทั้งที่หมอยังไม่อนุญาต ผินความเจ็บป่วย

มาถึงวัด แต่ก็ทำได้เพียงแค่ออบมองจากมุมหนึ่งไกลๆ ส่งลูกสาวอันเป็นที่รักขึ้นสวรรค์ น้ำตานองหน้า เป็นครั้งแรกที่เขาคิดได้ว่า ทุกอย่างได้สลายไปเสียแล้ว เพราะคำว่าทิวลิปเพียงตัวเดียว

เจ้าล้วยยอดชายละสายตาจากยอดเมรุที่มีควันดำลอยละล่องกลางอากาศ มองคนที่ยอดชนะกอดเอาไว้...ยอดผา คือสิ่งเดียวที่ท่านจะสามารถไถ่โทษในสิ่งที่ท่านทำกับยอดธิดาได้

หลังจากเสร็จสิ้นพิธีศพแล้ว เจ้าล้วยยอดชายเดินทางไปค่ายมวย ย. ยอดyimพร้อมกับลูกน้องอีกสามคน เขายังจำได้ดีว่ายอดชนะตกใจแค่ไหนที่เห็นหน้าเขา และเดินออกมาต้อนรับด้วยใบหน้าที่ซีดเผือด ยังคงมีร่องรอยความเศร้าจากการจากไปอย่างไม่มียวันกลับของคนเป็นภรรยา

‘สวัสดิ์ครับท่าน’ ยอดชนะยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

‘ฉันมีเรื่องอยากพูดด้วย’

ยอดชนะแทบกลืนหายใจ เมื่อได้ยินน้ำเสียงราบเรียบของเจ้าล้วยยอดชาย

‘เรื่องอะไรหรือครับ’

‘ฉันอยากจจะรับยอดผาไปอยู่ด้วย’

‘ไม่!’

คราวนี้เป็นเสียงยอดผาที่ตะโกนลั่น สีหน้าขมึงทึง ดวงตาของเด็กหนุ่มวาววับด้วยแรงโทสะ จับจ้องคนที่ได้ชื่อว่าเป็นตาเขม็ง ภาพเหตุการณ์หลายวันก่อนย้อนเข้ามาในมโนนึก ท่ามกลางสายฝน เขานั่งคุกเข่าอยู่หน้าบ้านหลังใหญ่ ร้องตะโกนให้ผู้ชายใจร้ายคนนี้ไปเยี่ยมมารดาของเขา แต่ผู้ชายใจร้ายคนนี้ก็กลับนิ่งเฉย แม่...ผู้หญิงที่น่าสงสารที่สุด ขนาดไถลี้จะหมดลมยังสั่งเสียให้เขาไปเยี่ยมคนเป็นตาบ่อยๆ อย่าโกรธ อย่าเกลียด และขอให้ช่วยทำให้คนเป็นตาอภัยให้ท่านด้วย แต่สิ่งที่ผู้ชายใจร้ายคนนี้กระทำต่อมารดาของเขา มันช่างโหดร้ายสิ้นดี

‘ผมไม่ไปอยู่กับผู้ชายใจร้ายคนนี้นะป้า เขาไม่ได้เป็นญาติอะไรกับเรา

ผมไม่ไป'

ยอดชนะหันไปทำตาตุ๋ใส่คนเป็นลูก ปรามให้หยุดพูดจาเหลวไหลแบบนั้น

'ยอด! หยุดพูดจากร้าวร้าวคุณตาเดี๋ยวนี้'

'ไม่! เขาไม่ใช่ตาของผม เขาไม่ใช่ญาติ ถ้าเขาเป็นตาของผมจริง เขาคงไม่ใจร้ายกับแม่...แม่รอเขาจนลมหายใจสุดท้ายของชีวิต รอด้วยความหวัง รอตลอดเวลาที่หายใจ ผมรู้ว่าแม่กับป้าเคยทำผิด แต่ป้าก็พิสูจน์ให้เขาเห็นแล้วว่าป้าไม่เคยพาแม่มาลำบาก สุขสบายด้วยซ้ำ ผมได้เรียนโรงเรียนดีๆ ไม่น้อยหน้าใคร ไม่เคยอดมื้อกินมื้อ แต่ฉันมันยังไม่พอกับการให้อภัยอีกเหรอ คนอย่างนี้สมควรอยู่คนเดียวตลอดชีวิต!'

ยอดชนะอึ้ง พุดไม่ออก เพราะสิ่งที่ยอดผาพูดออกมาคือความจริง แต่เขาจะปล่อยให้บุตรชายคิดแบบนี้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นตากับหลานคงไม่มีวันได้คืนดีกัน ในขณะที่คนฟังอีกคนหนึ่งยกไปทั้งหัวใจ ดวงตาฝ้าฟางปวดร้าว ต้องเก็บความเสียใจไว้ข้างใน เพราะคำพูดของคนเป็นหลานเปรียบเสมือนมีดปักกลางหัวใจของท่าน จริงทุกอย่าง จริงอย่างที่ยอดผาพูด มือที่จับไม้เท้าสั้นเล็กน้อย

'ผมบอกคุณไว้เลยนะ ต่อให้ผมอดตาย ไม่มีที่ซุกหัวนอน ผมก็จะไม่ชมซานไปหาคนใจร้ายอย่างคุณหรอก เชิญคุณเสวยสุขกับความหยิ่งยโสต่อไปเถอะ หลายปีที่ผ่านมาเราไม่เคยรู้จักกันอย่างไร ต่อไปนี้เราก็ไม่เคยรู้จักกันอย่างนั้น ต่างคนต่างอยู่ อย่าได้มาวุ่นวายกับครอบครัวผมอีก ลั่นแม่ไปแล้ว ก็ถือเสียว่าเราตัดขาดกัน ไม่เหลือความผูกพันใดๆ ต่อกันอีก หรืออยากให้ผมกรวดน้ำคว่ำขันให้ด้วย คุณจะได้อพอใจ'

เด็กหนุ่มพูดจบก็เดินจากไป ทิ้งให้เจ้าสัวยอดชายมองตามด้วยความปวดร้าว สมควรแล้ว...ที่ท่านได้รับการปฏิบัติแบบนี้

'ผมต้องขอโทษแทนเจ้ายอดมันด้วยครับ เป็นเพราะผมสั่งสอนมันไม่ดี หากท่านจะโกรธก็โกรธผมเถิด'

เจ้าสัวยอดชายมองยอดชนะหนึ่ง เมื่อหลายสิบปีก่อนเขาไม่เคยมองคนที่ เป็นลูกเขยแบบนี้มาก่อน ทุกวินาทีในตอนนั้น ความรู้สึกของเขาเต็มไปด้วย ความโกรธ เกลียด เจ้าสัวยอดชายถอนหายใจออกมายาวเหยียด

“ไม่เป็นไร เรื่องทั้งหมดมันเป็นเพราะฉันคนเดียว ตายอ้อชัดเจน กิริยาแบบนี้มันก็สมควรแล้ว”

เจียบกริบ จนกระทั่งเจ้าสัวยอดชายเดินออกไปจากค่ายมวย ร่างที่ เคยสูงสง่า ใบหน้าเซ็ดตรงอย่างถือเกียรติอยู่เสมอ ตอนนั้นก็ล้มก้มต่ำ เท้าที่ เคยก้าวอย่างมุ่งมั่นกลับซ้าลง ยอดชนะไม่เคยเห็นเจ้าสัวยอดชายในแบบนี้ มาก่อน พอเห็นแล้วก็อดสงสารไม่ได้ เจ้าสัวไม่เหลือใครอีกแล้ว ในขณะที่ เขายังมียอดผา

...

ภาพในอดีตลบเลือนหายไป เมื่อประตูห้องนอนถูกเคาะเรียก ไม่นาน ก็เปิดออก เจ้าสัวหันไปมองหญิงสาวที่เดินเข้ามาพร้อมกับเครื่องตุ้มบำรุง กำลังที่เธอนำมาให้เขาทุกครั้ง พร้อมกับรอยยิ้มอ่อนนวยบนใบหน้า

“ดูรูปอีกแล้วเหอะคะ หนูตุ้มซุบมาให้คะ คุณตาจะได้ทานอะไรอุ่นๆ ก่อนนอน”

“ขบใจนะลูก”

เจ้าสัวยอดชายทอดตามองน้ำมนต์ หรือ รมณ เด็กกำพร้าที่ถูกนำ มาตั้งไว้หน้าบ้านของท่าน ดีที่วันนั้นท่านเห็นพอดี ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ว่าจะมี ใครมาเห็นตอนไหน หลังจากยอดคิดเลือกหนทางชีวิตของตัวเอง บ้านหลัง ใหญ่ก็เสียบเหงา แวตาดเล็กน้อยในตอนนั้นช่างเหมือนกับบุตรสาวของท่าน ความสงสารบวกกับความรู้สึกหนึ่งที่เกาะกินหัวใจ ทำให้เจ้าสัวตัดสินใจรับ อุปการะส่งเสียเลี้ยงดูในฐานะหลานสาว พร้อมกับตั้งชื่อให้เธอว่า รมณ ไพศาลเกรียงไกร

รมณรู้ดีทีเดียวว่าเธอไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าสัวยอดชาย ทางสายเลือด เธอรู้ที่มาที่ไปของตัวเอง แต่การศึกษาและการเลี้ยงดูที่เธอ

ได้รับประหนึ่งเธอเป็นหนึ่งในสายเลือดของเจ้าสัว ทำให้รมนลำนึกตลอดมาว่า เธอคงไม่สามารถมีชีวิตอยู่มาจนถึงปานนี้ หากไม่มีเจ้าสัวยอดชาย

เจ้าสัวให้ชีวิตเธอ ชีวิตของเธอจึงเป็นของเจ้าสัว ไม่ว่าจะท่านจะอยากได้หรือต้องการอะไร เธอจะหามาให้ท่านทุกอย่าง

เจ้าสัวยอดชายเก็บรูปไว้在线ซักตามเดิม แวตตาอ่อนแสงทอดมองหญิงสาวตรงหน้า รมน...แปลว่าความสุข ท่านอยากให้หลานสาวคนนี้พบพานแต่ความสุข พบแต่สิ่งดีๆ เพราะเธอพบสิ่งที่เลวร้ายตั้งแต่ถือกำเนิด ถูกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อกับแม่ทิ้งได้อย่างใจดำที่สุด

ดวงตาที่ผ่านโลกมามากกวาดมองไปทั่วใบหน้า รมนถือเป็นผู้หญิงที่จัดว่าสวยคนหนึ่ง ดวงตากลมโตดำลึบ คิ้วเรียวยาวได้รูป จมูกโด่งริมฝีปากเป็นกระจับ นิสัยเรียบร้อย ใจเย็น และความใจเย็นของเธอนั้นแหละทำให้ท่านนึกอะไรบางอย่างออก

“ปีนี้หนูอายุเท่าไรแล้วลูก”

คนถูกถามมองด้วยความประหลาดใจ อยู่ดีๆ เจ้าสัวยอดชายถามถึงอายุเธอทำไม

“ยี่สิบสามค่ะ”

เจ้าสัวพยักหน้ารับรู้คำตอบของเธอ รมนเป็นคนน่ารัก ใครอยู่ด้วยก็สบายใจ และถ้าหากยอดผาได้อยู่ใกล้ ท่านคิดว่ารมนคงทำให้ยอดผาใจเย็น หัวใจที่แข็งแกร่งคงอ่อนลงได้ เพราะไม่ว่าใครคนไหนก็ยอมให้แกความรักของรมนทั้งนั้น

“ตามีเรื่องอยากจะทำหรือหนู ฟังดูแล้วอาจจะเห็นแก่ตัว หนูอาจจะเกลียดตา แต่มันก็เป็นทางเดียวที่จะช่วยตาให้มีความสุขได้ หนูจะยอมรับหรือไม่ยอมรับคำขอของตาก็แล้วแต่หนูจะเห็นสมควร ตายอมรับการตัดสินใจของหนู ระหว่างเรายังเหมือนเดิม หนูยังเป็นหลานที่น่ารักของตาเสมอ”

แวตตาเต็มไปด้วยคำถามของรมน มองสบตาคณสูงวัยตรงหน้า

“มีอะไรหรือเปล่าคะคุณตา”

เจ้าสัว่ยอดชายลอบถอนหายใจ ซ้ำอึดใจจึงเอ่ยออกมา

“ตาอยากให้เห็นผู้ใช้ความน่ารัก อ่อนหวาน ละลายหัวใจแข็งแกร่งของใครคนหนึ่ง ทำให้เขากฎัยให้ตาก่อนที่ตาจะตาย ตาเคยทำร้ายเขาไว้มาก ซาตินี่เขาคงไม่ให้กฏัยตา”

น้ำเสียงเศร้าและสิ้นเครื่องของเจ้าสัว่ยอดชายทำให้รมนร้อนใจไปด้วย ฟังแล้วเธอใจไม่ดี เจ้าสัว่ไม่เคยพูดถึงเรื่องเป็นเรื่องตายมาก่อน

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะคะคุณตา ไม่เอาล่ะ คุณตายังแข็งแรง ต้องอยู่กับหนูอีกนาน”

เจ้าสัว่หัวเราะเบาๆ ยกมือขึ้นลูบศีรษะหลานสาว

“ชีวิตเป็นสิ่งไม่แน่นอน ตาไม่เคยกลัวความตายหรอก แต่ก่อนตายตาอยากให้เห็นที่เกลียดตา กฏัยให้แก่ตา”

“ใครคะ มีใครที่เกลียดคุณตาที่ใจดีคนนั้นของหนูคะ”

คำพูดของรมนทำให้เจ้าสัว่ยิ้มอ่อน แหวตาเจ็บปวด ยามคิดถึงคนที่เกลียดท่าน

“ยอดผา พี่ยอดผา”

รมนมองคนพูดอย่างตกตะลึง ทำไมเธอจะไม่รู้จัก ยอดผา กิตติ-ชาดาร์ นักมวยคนนั้น...ค่ายมวยใหญ่ที่อยู่ห่างจากบ้านหลังนี้ไปไม่กี่ซอย และกำลังจะขยายกิจการให้ใหญ่ยิ่งกว่าเดิม ใบหน้าคมเข้มในนิตยสารหลายฉบับที่เธอเคยอ่านลอยเข้ามาในหัว ภาพที่เขากำลังขึ้นชก คิ้วแตก เลือดสาดหญิงสาวคิดอย่างหวาดหวั่น เธอไม่ชอบอาชีพของเขาเลย

“คุณตาจะให้หนูทำอะไรคะ”

“ตาอยากให้เห็นแต่งงานกับพี่เขา มันไม่ใช่เพราะผลประโยชน์ของตา เพียงอย่างเดียวนะลูก แต่ตาอยากให้เห็นมีผู้ชายที่ดีมาดูแล ตายอชต์เป็นผู้ชายที่ดีคนหนึ่ง ถ้าไม่นับความโกรธและทิวี่ที่มีต่อตาแล้ว หลานตาคนนี้สามารถดูแลหนูได้ดีและทำให้หนูมีความสุขได้ ถ้าเป็นแบบนี้ ตาจะตาย

อย่างมีความสุขมาก”

รมณารู้สึกเย็นวาบไปทั้งกาย หลังจากได้ยินคำพูดของผู้มีพระคุณ
แต่งงาน! ผู้ชายที่ดูตุตันคนนั้นนะหรือจะดูแลเธอได้ดีจริงๆ ภาพการชกมวย
ของเขาลอยเข้ามาในมโนนึกอีกครั้ง รอยแผล รอยเลือดของยอดผายัง
ติดตาเธอไม่ขี้ลืม ความหวาดหวั่นเกิดขึ้นในหัวใจ เธอจะต้องอยู่กับ
ผู้ชายแบบนั้นนะหรือ

“จำไว้ ตาไม้ได้บังคับหนู ตาเคารพในการตัดสินใจของหนู ไม่ต้อง
คิดมาก”

มือเล็กบีบเข้าหากันแน่น ก้มหน้าต่ำ คิดวนไปเวียนมา บุญคุณ คำนี้
ใหญ่หลวงนักสำหรับเธอ การที่เจ้าสัวบรมเสียดูเธออย่างดี ให้การศึกษา
อย่างดี และความรักที่เธอมีให้เจ้าสัวอย่างมากมาย ทั้งรักทั้งนับถือ ชาตินี้
เธอตอบแทนท่านเท่าไรก็ไม่วันหมด หากเธอตกลง แล้วยอดผาล่ะ ผู้ชาย
คนนั้นจะยอมหรือ ปัญหามันคงไม่ได้อยู่ที่เธอแล้วละ

“ตกลงค่ะ”

เสียงเบา ทว่าหนักแน่น จนคนที่เอียงปากขอร้องต้องหันไปมองหน้า
ให้ชัด ไม่คิดว่ารมณจะให้คำตอบแก่เขาได้เร็วขนาดนี้

“หนูไม่มีคำคัดค้านเลยเธอลูก ถ้าหนูปฏิเสธ ตาก็จะยอมรับฟังนะ
ตาไม่อยากบังคับหนู คิดให้ดีกว่าก่อนที่จะตอบก็ได้ ตาไม่ว่าอะไรเลย”

รมณเงยหน้าขึ้นสบตาคู่สนทนา ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“หนูเต็มใจค่ะ ไม่ได้ถูกบังคับใดๆ ทั้งสิ้น หนูเชื่อในสิ่งที่คุณตาเลือก
ให้ เพราะคุณตาเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้หนูมาตลอดชีวิต ถ้าการแต่งงานกับ...
คุณยอดผา คือสิ่งที่คุณตาเลือกแล้ว ตรองดูแล้ว หนูก็เชื่อว่ามันคือสิ่งที่ดี
สำหรับหนูค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้เจ้าสัวอดละอายใจไม่ได้ ดูเหมือนเขาจะเห็นแก่ตัว
แต่เขาคิดเช่นนั้นจริงๆ คนอย่างยอดผาต้องได้ผู้หญิงอย่างรมณนี่แหละ ถึง
จะอยู่กับได้ มือหนายกขึ้นวางบนศีรษะของหญิงสาวอย่างเอ็นดู เอ่ยถาม

เสียงพร่ำ

“หนูไม่โกรธตาเธอลูก”

“ไม่หอรอกะ หนูอยากให้คุณตามีความสุข หากสิ่งที่คุณตาอยากให้คุณทำ มันจะทำให้คุณตามีความสุข ไม่ต้องทุกข์เศร้าเหมือนกับทุกวันนี้ หนูก็จะทำค่ะ”

เจ้าสัวสุดความตื่นตันเข้าปอด นับถือในน้ำใจของหญิงสาวเหลือเกิน เห็นอ่อนโยน ใจเย็น แต่เธอไม่ได้อ่อนแอเลย หัวใจเธอแข็งแกร่งนัก แข็งแกร่งกว่าชายอกสามศอกอย่างเขาด้วยซ้ำ

“ตาเชื่อ ตาดูคนไม่ผิด เจ้ายอชต์แม่ดูตุ กระจ่าง แต่มันก็เหมือนตา สมัยหนุ่มนั่นแหละ คือหัวชนฝา ทิฐิเยอะ เชื่อมั่นในสิ่งที่ตัวเองทำว่าถูกต้องเสมอ ตาไม่อยากให้เจ้ายอชต์หลงอยู่ในความทุกข์ระทมเหมือนกับตา”

เสียงเจ้าสัวยอดชายแหบพร่ำ ลั่นสะท้าน จนรฆมนทไม่ไหว เอ้อมมือไปบีบมือหนาของเจ้าสัวอย่างให้กำลังใจ

“หนูขออะไรคุณตาสักอย่างได้ไหมคะ”

คำพูดนั้นทำให้เจ้าสัวมองสบตาและพยักหน้าเร็วๆ

“ได้สิ บอกมาเลย ตาให้ได้ทุกอย่าง”

“อย่าให้คุณยอดผารู้ว่าหนูเป็นใคร หนูอยากเข้าไปทำความรู้จักกับเขาด้วยตัวหนูเอง อยากให้เขารู้จักหนูในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง หนูอยากรู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขา และอยากให้เขารู้จักตัวตนที่แท้จริงของหนูด้วยแค่นี้ค่ะที่หนูอยากจะทำ”

เจ้าสัวยอดชายมองหน้าหญิงสาวที่เขาเลี้ยงมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยอย่างภาคภูมิใจ ก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงให้คำมั่นสัญญาแก่เธอ

“ได้สิ ตาต้องขบใจหนูอีกครั้งนะน้ำมนต์ และขอให้เชื่อตา หนูจะไม่ผิดหวังในสิ่งที่ตาเลือกให้ ตายอชต์เป็นผู้ชายที่ดีคนหนึ่ง หนูจะมีความสุขแน่นอน”

“ค่ะ ถ้าอย่างนั้นคุณตาพักผ่อนนะคะ เลิกคิด เลิกเศร้าใจ ปล่อยให้

เรื่องทั้งหมดเป็นหน้าที่ของเธอเอง”

รมณียัมแทนคำสัญญา แล้วดูผลการพักผ่อนของเจ้าลิวอีกพักใหญ่ ก็เดินกลับมาที่ห้องตัวเอง หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งบนเตียงนุ่ม สีหน้ากังวล ความหวาดหวั่นที่ซ่อนเอาไว้ฉายชัดออกมา เธอไม่เคยชอบอาชีพนักมวยเลย การเตะ การต่อย เลือดไหลเต็มหน้า ทำให้เธอหวาดกลัว

หญิงสาวหีบแท็บเล็ตขนาดกะทัดรัดขึ้นมาเชิร์ชหาข้อมูลที่ตัวเองอยากรู้ ไม่นานภาพยอดเยี่ยมก็ปรากฏบนหน้าจอ ส่วนมากจะเป็นภาพการต่อยมวยของชายหนุ่ม เธอวางแท็บเล็ตลงบนเตียงนอนอย่างหมดแรง แต่เห็นเลือดในภาพ เธอยังหวาดหวั่น แล้วถ้าได้เห็นของจริงแบบนี้ทุกวัน เธอจะทนได้หรือไม่

หญิงสาวหลับตาสูดลมหายใจเข้าปอด เรียกความมั่นใจให้กลับคืนมา เอาน่า! มันอาจไม่เป็นอย่างที่เธอคิดก็ได้ อย่าเพิ่งตัดสินใจตัดสินยอดมาจากรูปเพียงแค่นี้ก็รูป รมณียัมเตือนตัวเองแล้วลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง หีบแท็บเล็ตขึ้นมาค้นหาข้อมูลอย่างอื่น คืบหน้ากว่าเธอจะได้พักผ่อนเวลาก็กว้างเลยข้ามไปอีกวันหนึ่งแล้ว